

VRTILJAK

Šolsko glasilo OŠ n.h. Maksa Pečarja

2014/15

Uvodne besede

Vsi radi beremo. Ali ne? Še Rdeča kapica pravi, da nas bo pobralo, če ne bomo brali. Pisava in branje sta ena izmed pomembnejših izumov človeštva. Ko beremo, izvemo nekaj novega. Z branjem bolje spoznamo svet okoli nas, ohranjamo spomine na otroštvo, se izobražujemo in našim potomcem zapuščamo podobo sveta, v katerem živimo.

Ob branju našega šolskega glasila boste spoznali naše zgodbe, majhne skrivnosti in velike radosti, naše literarne junake in druge zanimivosti. Naj vam bodo v veselje in lep spomin na čas, ko smo se imeli lepo.

Lep pomladni dan vam želim.

Nataša Sitar, urednica

Mladi novinarki: Alja Horvat Juvanič, Eva Peljhan

Sodelavci: učenci in učitelji OŠ n. h. Maksa Pečarja

Urednici: Alja Horvat Juvančič, Eva Peljhan

Prelom: Alja Horvat Juvančič, Eva Peljhan, Aleš Drinovec (mentor)

Glavna uredinca: Nataša Sitar

Naslovnica: Vida Z. Ušeničnik

Lektoriranje: Nataša Sitar

Izdaja: OŠ n. h. Maksa Pečarja

Slike: splet in prispevki učencev

MI SMO PRAVI PESNIKI!

Učeni

Čudoviti

Energični

Navihani

Cenjeni

Inovativni

1.C JE ZAKON!

MOJ SONETNI VENEC

Avion leti po nebu.
Ljubezen je v zraku.
Energija.
Kolo se pelje.
Sreča.
Energija.
Ježek se sprehaja.

Aleksej Rublik, 1.c

MOJ SONETNI VENEC

Ahaha!
Nasmejana
Ana Lina.

La la la!
Ihihi!
Na na na!
Ahaha!

Ana Lina Telič, 1.c

MOJ SONETNI VENEC

Kimi je lepo dekle.
Ima skodrane lase.
Malo včasih je navihana,
In kuhati prav dobro zna.
Kaj, če Kimi ne bi imeli?
Ali bi se dobro imeli?

Kim Otrin, 1.c

MOJ SONETNI VENEC

Sonce lepo je ...
Ananas bomo jedle.
Ribe skupaj lovile.
A šele, ko bo konec zime.

Neja Gobec, 1.c

MOJ SONETNI VENEC

Kako si lepa ti, Kimika.
Imam te rada,
Moja prijateljica.

Ostani dobra.
Toplo sonce naj te greje.
Riši, piši in packaj
In se včasih posladkaj.
Naj vedno bo tako!

Rozi Močilnikar Habjanič, 1.c

MOJ SONETNI VENEC

Labodi me strašijo.
Elergičen sen na
Muce in vodo.

Metla pometa in tudi
Elergičen sem na
Ribe in
Čebele.
Ura teče
Nič ne reče.

Lem Merčun, 1.c

Rozi Močilnikar Habjanič, 1.c

LITERARNI JUNAKI 1.A RAZREDA

Kateri (literarni) junak mi je najbolj všeč in zakaj?

- **Zlatolaska**, ker je imela čarobne lase.
- **Mojca Pokrajculja**, ker rada pometa prav tako kot jaz.
- **Ostržek**, ker je bil zvit.
- **Lovec pri Rdeči kapici**, ker reši Rdečo kapico.
- **Bubika** iz pravljice Pet kužkov išče pravega, ker je bila ubogljiva.

- **Volkovi iz vseh pravljic**, ker je to moja najljubša žival.
- **Grozni Gašper**, ker rad nagaja.
- **Rdeča kapica**, ker so mi všeč grozne pravljice.
- **Peter Pan**, ker leti.
- **Muca Copatarica**, ker je prijazna in je otrokom zašila copatke.
- **Pridni Peter**, ker ga mami pohvali.
- **Tarzan**, ker je močan.

TURBO POLŽ

KAKŠEN JE:

- POGUMEN, KER JE DIRKAL S PRAVIMI DIRKAČI.
- HITER ZA POLŽA.
- PAMETEN, KER SE JE ODLOČIL, DA GRE NA DIRKO.
- POTRPEŽLJIV, KER NI ODNEHAL, ČEPRAV SE MU JE RAZBILA HIŠKA.
- PRIJAZEN.

KAJ MI JE BILO NAJBOLJ VŠEČ:

- KO JE ZMAGAL NA TEKMI,
- KO SE JE BORIL ZA ZMAGO,
- KO JE DEČEK PRESTRAŠIL POLŽA,
- KO JE DEČEK VPRAŠAL POLŽA, ČE JE PUNČKA ALI FANTEK,
- KO JE TURBO POLŽ DOBIL NOVO HIŠICO,
- KO SO IMELI ZABAVO,
- KO JE POLŽ DIRKAL Z DEČKOM,
- DA IMA FILM SREČEN KONEC,
- KO JE TURBO POLŽ DOBIL POKAL,
- KO JE NEKDO REKEL, DANES JE MOJ SREČEN DAN,
- DA SO FORMULE IZGLEDALE KOT PARADIŽNIKI,
- KO SE JE DIRKAČ SPREMENIL V KOSILNICO.

**UČENCI 1.A RAZREDA SMO
IZDELALI TURBO POLŽA IZ
ODPADNIH MATERIALOV ...**

1. B RAZMIŠLJA ...

KATERI DOMIŠLJIJSKI JUNAK BI BIL IN ZAKAJ?

NIA – ...PRIJAZNA VILA, DA BI LAHKO POMAGALA VSEM, KI BI RABILI POMOČ IN POTREBOVALI OBJEM.

DANILO – ...NODI, KER POMAGA, ČE JE KDO V NEVARNOSTI.

ANEJ – ...ŽELVAK FRANČEK, KER GRE SAM S KOLESOM V TRGOVINO.

MATIC – ...BATMAN, KER BI LAHKO LETEL IN REŠEVAL LJUDI TER JIH ODPELJAL NA VARNO.

NEJC – ...POWER RANGER, KER SE BOJUJE, DA REŠI SVET.

ALEX – ...MAČEK MURI, KER JE ZELO PAMETEN.

TOM – ...OBUTI MAČEK, KER GRE PO FIŽOLČKE IN POSADI VELIKO DREVO.

BRINA S.U. – ...ZLATOLASKA, KER BI IMELA ZLATE LASE IN KO BI ŠLA SPAT BI BILI MOJI LASKI SVETILKA.

EMA – ...MUCA COPATARICA, KER BI VSE OTROKE POVABILO V SVOJO HIŠKO, KJER BI SE POGOVARJALI IN PELI.

ANŽE – ...PETER PAN, KER BI LETEL IN BI REŠIL LJUDI, KI JIH JE UGRABIL KAPITAN KLJUKA.

ROK M. – ...PINK PANTER, KER JE ZELO SMEŠEN IN ME VEDNO SPRAVI V DOBRO VOLJO.

ELMIR – ...MALI KOZLIČEK IZ PRAVLJICE VOLK IN SEDEM KOZLIČKOV, KER BI SE

DOBRO SKRIL, DA ME VOLK NE BI NAŠEL.

AJLA – ...SNEGULJČICA, KER JE RADA POMAGALA PALČKOM.

ELLA – ...PEPELKA, KER PRIDNO ČISTI IN JE ŠLA S PRINCEM NA PLES.

BELA – ...ČEBELA ADELA, KER DELA PISANE BONBONE IN JAZ BI TE BONBONE RAZDELILA REVNIM OTROKOM.

KIARA – ...ANGELČEK, KI POMAGA MIKLAVŽU PEČI PIŠKOTE.

BRINA O. – ...PIKA NOGAVIČKA, KER BI BILA NAJMOČNJEŠA IN BI DVIGNILA KONJA.

KORINA – ...PIKA NOGAVIČKA, KER BI LAHKO IMELA V ŠOLI NOGE NA MIZI.

UROŠ – ...OSTRŽEK, KER IMA PRIJAZNEGA DEDIJA IN SKUPAJ USTVARJATA.

SARA – ...PEPELKA, KER GRE NA PLES IN IZGUBI ČEVELJČEK.

ANA – ...ČAROVNICA CILKA, KER BI PEKLA SLASTNE ČOKOLADNE TORTE.

LIAN – ...PETER PAN, KER PREMAGA VSE GUSARJE.

AJDA – ...RDEČA KAPICA, KER GRE SAMA K BABICI IN JE ZELO POGUMNA.

JAKOB – ...OBUTI MAČEK, KER JE IZNAJDLJIV.

ROK B. – ...BOLHA BETI, KER JE SMEŠNA IN RADA NAGAJA.

IVA – ...MORSKA DEKLICA, KER BI IMELA TAKO VELIKO MORSKIH DRAGULJEV.

V 2. d razredu smo učenci razmišljali, kateri junaki iz knjig, stripov, risank in filmov bi radi bili, če bi bilo to mogoče. Opisi vam bodo pokazali, zakaj smo izbrali ravno te junake!

Rad bi bil slovenski junak Martin Krpan, ker je močan, ima lesen kij, rešuje ljudi in je »cool«!

David, 2. d

Rada bi bila Kat iz oddaje Viktorija. Ona je smešna, prijazna, zelo živahna in razigrana. Ima rdeče lase. Rada ima plišaste igrače.

Jena, 2. d

Rad bi bil Zvitorepec iz stripa Mikija Mustra, ker je za hece in že njegovo ime pove, da je zvit. Lahko vam opišem eno slikico! Zvitorepec je bil skrit v grmu in ko je njegov prijatelj gledal stran, je Zvitorepec pokukal izza grma in ga prestrašil.

Miha, 2. d

Jaz bi bila Ana iz risanke Frozen. Ta oseba mi je všeč in je druga najboljša junakinja v filmu. Prva pa je Elsa.

Eva, 2. d

Divja brata Krat sta mi všeč, ker pomagata živalim. Medtem ko pomagata živalim, se spreminjata v njih. Brigita in Žiga pa nagajata živalim, tako da jih lovita. Divja brata Krat Brigiti vzameta video predvajalnik, da ne more nagajati živalim.

Val, 2. d

Rada bi bila psička Lessi iz risanke, ker rešuje ljudi, je prijazna, lepa in nikoli ni nesramna.

Tajjra, 2. d

Rad bi bil Indiana Jones, zato ker je velik pustolovec, ker išče zlato skrinjo in ker je spreten.

Martin, 2. d

Elsa je kraljica ledenega kraljestva. Všeč mi je zato, ker ima čarobno moč, da lahko vse zaledeni. Nastopa v risanki Ledeno kraljestvo.

Asja, 2. d

Rad bi bil Batman lego kocka iz filma, da bi se boril z zlobnimi. Vedno bi bil strog, lahko bi letel, imel bi pištolo, da bi z njo razbil okna. Pa lahko bi imel ladjo, ki bi bila podmornica ali avion. Lahko bi imel Batman motor, ali pa bi bil ognjeni Batman.

Žan R., 2.d

Rada bi bila risani junak Samorog Ončava iz risanke Mia in jaz, ker ima moč in krila. Všeč mi je, ker je lep, hiter je v teku in v letenju. Naredil je gozd in ima zlati rog.

Katja, 2.d

Rad bi bil Ostržek, zato da bi lahko, ko bi lagal in bi se moj nos podaljšal, s svojim dolgim nosom koga tudi špiknil.

Hugo, 2.d

Rada bi bila Elsa iz Ledenega kraljestva, zato ker zna čarati led in sneg in ima lepe obleke.

Ava, 2.d

Rad bi bil Ron lego kocka, ker je pravi pomočnik in pomaga Batmanu. To igrico se igram skupaj s sošolcem Žanom.

Timotej, 2.d

Želim si biti Lirija. To je Samorog iz risanke Mia in jaz. Zna reševati druge konje in je dobrega srca.

Hana, 2.d

Rad bi bil nogometaš Ronaldo, ker je dober nogometaš, daje veliko golov in ima psa, ki ga vedno boža. Zelo je tudi močan.

Maks, 2.d

Rada bi bila Mija iz risanke, zato ker zna leteti, ima veliko prijateljev, je prijazna in ima lepe lase kot tudi jaz.

Ihana, 2.d

Rad bi bil Zorro, ker rešuje otroke, zna se bojevati in je vedno za pravico.

Tim, 2.d

Všeč mi je Lessi, ker je tako neustrašna, da je rešila Ano pred ognjem.

Ema, 2.d

Rad bi bil Spiderman! Zakaj? Da bi reševal ljudi, da bi se boril s hudobci in da bi znal plesti mreže.

Svit, 2.d

Jaz bi bila Zoe iz risanke Lessi. To pa zaradi tega, ker imam rada pse. Junak je pes z imenom Lessi. Zoe bi bila tudi zato, ker je moja prijateljica Ema vedno za to, da se igrava to igrico.

Nina, 2.d

Zabaven se mi zdi Grozni Gašper. Ko berem te knjige, me zelo zabavajo in mi čas zelo hitro mine.

Filip, 2.d

Rada bi bila Lessi, ker rešuje ljudi, če so v nevarnosti. Če pa jo pokliče njena lastnica, takoj pride k njej.

Lana, 2.d

Tudi jaz bi bil rad Lessi, ker je to pes, ki rad pomaga, je zelo pridna in tudi če je daleč od doma, se vedno hitro vrne domov.

Keno, 2.d

Jaz bi bila Elsa iz ledenega kraljestva. To pa zato, ker zna čarati led.

Maša, 2.d

Rad bi bil nogometaš Zlatan Ibrahimović, zato ker zelo dobro igra nogomet. Pa tudi zato, ker je zelo močan in tetoviran.

Žan S. D., 2.d

Rada bi bila Lessi iz filma, ker se vedno vrne domov. Zelo je prijazna, puhasta in rešuje ljudi.

Anja, 2.d

ZUNAJ JE VOTEL, OKROG GA PA NIČ NI ...

UČENKE IN UČENCI 2. C RAZREDA RAZMIŠLJAMO O TEM, ČESA NAS JE STRAH IN KJE POIŠČEMO TOLAŽBO.

PIKIJA JAKOBA JE BILO STRAH ZOBOZDRAVNIKA,
MENE PA JE BILO STRAH...

- ...teme. Strah sem premagala tako, da sem priprla vrata. **(Lana)**
- ...noči čarovnic. Prepričati sem se moral, da so to samo lutke. **(Filip S.)**
- ...strašnih sanj. Pomagalo je, ko sem se zbudila. **(Elena)**
- ...ko sem bil sam doma. Skril sem se pod odejo. **(Tai)**
- ...zdravnika. Takrat sem popila malo vode. **(Valerija)**
- ...ko me je sestra prestrašila ponoči. Oddahnila sem si, ko sem videla, da je ona.
(Sara K.)
- ...dimnikarja. **(Samo)**
- ...ko je bila tema in je škripala postelja. Pomagalo je, ko sem zaspala in sanjala o
lepih stvareh.
(Sara N.)
- ...teme in čarovnic. Rekel sem si, da moram biti pogumen. Ali pa odprem vrata
in grem k mami.
(Filip K.)
- ...grdih sanj. Pomaga, če si zaželim lepe sanje. **(Tia)**
- ...grozljivega obraza. Skrijem se pod odejo ali grem k mami in očiju. **(Neja)**
- ...mene potolaži mami. **(Lan)**
- ...ko je padla škatla... Začel sem se smejati. **(Val)**
- ...ko so bila ponoči vrata odprta. Zaprla sem jih. **(Dinela)**
- ...čudne živali. Zbežal sem. Doma sem se spet varno počutil. **(Arne)**
- teme in sence od lestve. Pomagalo je, ko je mami prižgala luč. **(Alisha)**
- ...ko me je prestrašil... Zdaj sem se na to že navadil. **(Sebastian)**
- ...ko me je oči ustrašil v temi. Sem ga malo kregala. **(Tjaša)**
- ...teme v kleti. Šla sem v klet in prižgala luč. **(Vita)**
- ...in sem zaprl oči. Šel sem po očija. **(Anže J. R.)**
- ...teme in ropotanja. Pokrila sem se čez glavo. **(Alja)**

RDEČA KAPICA

Nekoč je živela deklica, ki je bila zelo prijazna. Klicali so jo Rdeča kapica. Nekega dne jo je oče poslal k dedku v gozd. Naslednje jutro se je odpravila k dedku in vzela nekaj s seboj. Sredi gozda je nabrala vrtnice, saj je pomislila, da bi bilo lepo, če bi jih podarila dedku. Ko je šla po poti naprej, je srečala lisico, ki je imela steklino. Lisica jo je povprašala, kje živi in kam je namenjena. Ko ji je Rdeča kapica povedala, jo je lisica pustila pri miru ter se odpravila k dedku. Kmalu je k dedku prišla tudi Rdeča kapica ter ga povprašala, zakaj ima tako velik nos in velika usta. Odgovoril ji je, da zato, da jo bo lažje pojedel. Takrat pa je v hišo prišel lovec, ki ni maral lisic. Bil je zelo lačen zato je prišel k dedku. V postelji je zagledal lisico. Slišal je glasove od dedka. Lisici je odprl trebuh. Ven sta prišla Rdeča kapica in dedek. Oba sta bila zadovoljna, ker sta bili rešena. In tako so bili srečni do konca svojih dni. Lisica pa je od stekline umrla.

Mihael Jevšenak, 3. a

MUCA COPATARICA

Jaz sem Muca Copatarica. Nekoč so k meni prišli zajčki in me vprašali, če jim lahko zašijem nogavice za zimo. Začela sem šivati. Najprej sem jih zašila Zinki, nato Zinku, Zoji ter Zali. Nabrali so šop korenja in mi ga podarili. Ko so odhajali od mene, so povedali vevericam in tudi one so prišle k meni. Za njimi so prišli še medved, žabe, ptice in lisice. Komaj sem si oddahnila. A tega še ni bilo konec. Prišel je volk. Zopet sem morala delati in delati. Odločila sem se, da bom zaklenila vrata, da ne bo nihče več prišel. Tako sem šivala celo zimo.

Manja Omers, 3. a

SOVICA OKA

Živela je Sovica Oka, ki je imela velike oči, ker je ves čas strmela od presenečenja. Nekega dne je odšla letet. Ni bila navajena svetlobe, ampak rekla si je, da bo že zdržala. Najprej je srečala ovco, jo pozdravila in se čudila, ker je travo. Potem je srečala volka, ki je bil strašno lačen in je že sanjal, kako jo bo pojedel. Tako mu je krulilo v želodcu, da se je Oka prestrašeno odmaknila. Srečala je vrabčka, ki je žvižgal na vejici. Pohvalila ga je, on pa se je zahvalil in žvižgal naprej. Na jasi je zagledala čisto prestrašenega srnjačka. Vprašala ga je, zakaj je tako prestrašen. Rekel ji je, da ne ve, kje je mama. Ona ga je potolažila in mu rekla, da zagotovo nabira hrano. Nato je odletela naprej. Komaj je čakala, da pride domov. Ko je prišla domov, je sladko zaspala. Odločila se je, da bo rajši letala ponoči.

Maja Koncut, 3. a

SOVICA OKA

Sem sovica z imenom Oka. Imam velike oči, ker veliko gledam televizijo. Ponoči, ko je moja družina na lovu, jaz gledam televizijo. Nekega jutra sem se odločila, da grem v mesto. Ker je deževalo, sem si kupila dežnik. Srečala sem kokoš, ki se je hotela igrati z mano, a njena igra mi ni bila všeč. Šla sem naprej in srečala volka. Prestrašila sem se, da me bo požrl, zato sem zbežala. V ribniku sem srečala ribo. Vprašala me je, če znam plavati. Rekla sem ji, da znam in skočila v vodo. Skupaj sva plavali in skakali v vodo. Ko je padla noč, sem se spomnila, da se moram vrniti domov. Doma ni bilo nikogar. Spomnila sem se, da je družina na lovu. Legla sem ter sanjala lepe sanje.

Lea Banjac, 3. a

PIKA NOGAVIČKA

Pika Nogavička je smešna deklica, ki dela lumparije. Nekega dne je povabila Anico in Tomaža na zabavo. Ko sta prišla, so začeli s peko torte. Torta je bila velikanska in okusna. Vsi so pomagali pri pospravljanju. Nato so se igrali igro, ki si jo je izmislila Pika. Imenovala se je pikolov. Vsi so bili navdušeni z vlogami. Medtem, ko so igrali igro, je Pika za hip izginila. Tomažu in Anici je skrila čevlje. Nato se je vrnila k igri. Ko so se naveličali, sta se Tomaž in Anica odločila, da gresta domov. Ugotovila sta, da nimata čevljev. Začeli so z iskanjem, toda čevljev ni bilo. Nato je prišel Ficko in začel skakati. Nakazoval jim je smer in pri tem poskakoval ves navdušen. Čevlji so viseli z lestenca. Vsi so se začeli krohotali. Takoj sta vedela, da je bila to Pika. Poslovala sta se od nje, se zahvalila za izjemen dan ter Ficku za pomoč.

Anaja Pervić, 3.a

SNEGULJČICA

Nekoč je za devetimi gorami in devetimi vodami živel Sneguljčica. Živel je sama z očetom. Nekoč je šla nabirat gobe in padla v globok skrivni predor. Po njem je prišla do majhne lesene hišice. Potrkala je na vrata, a ni bilo nikogar. V njej so živeli zajčki, ki jih ni bilo doma. Bili so na vrtu, kjer so nabirali korenje. Sneguljčica jih je čakala, dokler niso prišli. Začudeno so jo pogledali in jo vprašali, kdo je in od kod prihaja. Povedala jim je, kaj se ji je zgodilo. Zajčki so ji obljubili, da ji bodo pomagali priti domov, ampak šele naslednji dan. Naredili so okusno večerjo ter priredili zabavo. Celo noč so plesali in peli. Sneguljčica je bila tako vesela, da se je smejala celo noč. Pohvalila jih je tudi za večerjo. Potem so odšli spat. Po zajtrku so se odpravili proti domu Sneguljčice. Celo pot so peli. Ko so prišli do hiše je pritekel njen oče. Bil je vesel, da jo je spet videl. Povabil je družbo v hišo in tako so živeli srečno do konca svojih dni.

Marina Oliverović, 3. a

SNEGULJČICA

Nekoč je živela mlada, lepa deklica Sneguljčica. Stara je bila 15 let. Nekega dne je k njej prišla stara gospa in ji ponudila banano, ki je Sneguljčica ni marala. Rekla je, da bo banano mogoče podarila vevericam, s katerimi je živela. Stara gospa je ni hotela dati. Sneguljčici se je zdelo čudno, da ji stara gospa ni hotela dati banane za veverice. Razmišljala je, kaj neki stara gospa naklepa. Medtem se je stara gospa v stolpu preoblekla. Pod preobleko se je skrivala mačeha. Mačeha si je izmislila nov načrt. V kos čokolade je porinila nekaj strupenega in spet šla k Sneguljčici domov. Sneguljčice ni bilo domov, zato je odšla v stolp in naredila strupen glavnik. Tokrat ji je uspelo. Sneguljčico je prosila, če ji lahko počese lase in ona ji je dovolila. Takrat so prišle domov veverice in so jokale, jokale, jokale. Sneguljčica je zaradi strupa umrla. Naslednji dan so jo pokopali, a ena od veveric se je spotaknila ob njen grob. Takrat je Sneguljčica oživela. Spoznala je lepega fanta Maja, ki je prišel takrat mimo in srečno sta živela do konca svojih dni.

Živa Pirnat, 3. a

SONČEK

Sonček v veselju je,
vedno toplo smeje se.
Vsako jutro zgodaj vstane,
v najino sobo plane.

Hitro s postelje zdaj vstaneva,
veselo očke si pomaneva.
Z nama v šolo se sprehodi, lep dan zaželi
in k novim pustolovščinam pohiti.

Ko pa dan se v noč prevesi,
luno na obzorje obesi.
Luni naroči, da
nama LAHKO NOČ zaželi.

Jani in Tomi Poljak, 3.B

VITEZ LEON

Nekoč je živel vitez Leon. Bil je prijazen vitez. Leon je živel na gradu. Imel je svojega konja, oklep, ščit in meč. Rad se je boril z napadalci, ki so napadali grad. Nekega dne pa je napadlo grad kakih tisoč vojakov. Leon se je bal, a njegov prijatelj ga je pomiril. Ko so bili napadalci že skoraj pri vratih, so se vrata zaprla. Napadali so z vseh strani, pa niso mogli priti notri. Potem pa so vzeli top in uničili vrata. Ko so bili sovražniki v gradu, so začeli napadati. Leon je skočil na konja in vzel v roke meč in ščit. Sabljal je in sabljal in skupaj z ostalimi so premagali vojake. Leona je kralj povišal v kraljevega viteza in

bil je bil zelo vesel. En dan kasneje se je v vasi prikazal zmaj Glurk. Bruhal je ogenj in požgal vse hiše in gozdove. Kralj je rekel, da tisti, ki premaga zmaja in domov prinese eno zmajevo lusko, se bo poročil z njegovo hčerko. Vsi so pokušili, a nobenemu ni uspelo. Vrnili so se poškodovani in brez luske. Leon je šel zadnji. Ko je prišel do jame, se je iz nje prikazal zmaj. Leon je skočil s konja in se obesil za zmajevo krilo. Odtrgal je lusko in z mečem pokončal zmaja. Domov je prinesel lusko in se poročil s kraljevo hčerko. Oba sta srečno živela do konca dni.

Hana Šubic 3.b

MOJ PRIJATELJ GROZNI GAŠPER

Z Gašperjem na pižama žuru

Z Gašperjem sva se spoznala v šoli in hitro postala prijatelja. Nekega dne me je Gašper povabil na pižama žur. Pred hišo mi je povedal, kako bo potekala zabava. Povedal mi je, da bova pobegnili iz hiše in šla v njegovo lopo, kjer bova jedla piškote. Ko se bova vrnila v hišo, bova skakala po postelji in si pripovedovala grozljivke. Na žuru je bilo res vse tako kot je rekel. A počela sva še eno stvar, ki je Gašper ni omenil. Strašila sva muhasto Majo. Maja je bila zelo prestrašena. V rokah je stiskala svojo punčko in kričala, kdo je tam in jo straši. Medtem sva z Gašperjem že pobegnili. Naslednje popoldne sta mama in oče že izvedela, da je prejšnji večer Gašper strašil muhasto Majo, saj so pregledali posnetke varnostnih kamer in naju prepoznali. Gašper še dolgo ni smel gledati televizije.

Marina Đajić, 3.d

Z groznim Gašperjem zbeživa od doma

Grozni Gašper in jaz imava dovolj tečnih staršev, zato sva se odločila, da zbeživa od doma. Naredila sva načrt za pobeg. Vstala sva zelo zgodaj in hitro spakirala. Ko sva se pripravljala, naju je zalotil Peter. Hitro sva se izgovorila, da greva na sprehod. Potem sva zdrvela iz hiše, a že po petih minutah sva bila zelo utrujena. Odločila sva se, da se greva spočit v Majino hiško na drevesu. Tam sva zagledala Majo. Rekla je, da je zbežala od doma in se tja ne misli več vrniti. Nenadoma je zadišalo po palačinkah. Vonj je prihajal iz najinega doma. Zdrvela sva domov in se odločila, da bova ostala kar doma.

Aljaž Olenik, 3.d

Z groznim Gašperjem na morju

Nekega dne se je grozni Gašper spomnil, da bi me povabil na morje. Vabila sem bila zelo vesela. Povedal mi je, da greva na morje skupaj s starši. Na dan odhoda sem prišla h Gašperju domov. Odpeljali smo se na Korčulo. Ko smo prispeli v apartma, smo pospravili stvari in se odšli kopat. Gašperjev oče je zaspal na plaži. Prekrila sva ga z mivko in okoli njega zgradila najvišji peščeni grad na plaži. Mama se je jezila, ker sva zakopala očeta. Rekla nama je, da ne bova smela biti na plaži, če bova delala take lumparije. Obljubila sva ji, da bova pridna, saj nisva hotela ostati brez kopanja.

Brina Snoj, 3.d

Vila Gaja na obisku pri groznem Gašperju

Vila Gaja je opazila, da je Gašper prišel domov brez ključev. Na njegovo srečo je bila to vila ključavnic. Priletela je h Gašperju, a on jo je, tako kot metulja, hotel ubiti. Na srečo se je pravočasno umaknila. Gašper pa je ugotovil, da mu vila ključavnic lahko pomaga. Prosil jo je, če mu lahko odpre vrata. Vila Gaja je to res storila. Vse se je izšlo. Gašper je lahko šel v hišo, vila pa se je tudi vrnila v svoje kraje.

Viva Merčun Cvetrežnik, 3.d

LITERARNI JUNAKI MALO DRUGAČE

POBEG IZ STRIPA

Nekega dne sem brala strip o Garfieldu. Nenadoma se je zatresla cela knjiga, list se je začel trgati in iz knjige se je prikazal Garfield. Za trenutek sem obnemela, on pa je že stekel proti vratom, jaz pa za njim. Nato se je obrnil proti oknu in jo popihal. Nisem si več belila glave z njim. Odšla sem v svojo sobo in tam zagledala Odi in Jona, ki sta tekala naokoli. Ko sta me opazila, sta skočila skozi okno na ulico.

Garfield se je medtem zatekel v hišo, kjer je stanoval deček Nikec. Takoj mu je začel nagajati: izmaknil mu je lazanjo, počekal zvezek in se nekega dne celo skril v Nikčevo šolsko torbo. Nikec ga je skril v šolsko omaro, a Garfield je začel tako glasno mijavkati, da se je omara kar tresla. Še preden je Nikec odprl omaro, so to storili sošolci. V tistem trenutku sta v razred pritekla Odi in Jon, ki je bil oblečen v ravnatelja. Odi je skočil učiteljici na glavo, Jon pa je skušal priti do mačka, a se mu ni uspelo prebiti skozi množico učencev. Muc je imel že vsega dovolj. Začel je skakati po glavah, da bi prišel do Nikčeve klopi. Uspelo mu je! Skočil je naravnost na knjigo in se potopil v strip Pike Nogavičke. Tudi Nikec je skočil za njim. Znašel se je na vrtu pred vilo, kjer je že stal Garfield. Previdno sta vstopila v hišo. Zagledala sta nenavadno deklico, ki je Nikcu takoj ukradla srce. Brez premišljevanja jo je vprašal, če bi se poročila z njim. Pika je malo premislila in že sta se dogovorila za poroko, ki bo že naslednji dan. Zaslišali so ropot: na trati sta pristala tudi Odi in Jon.

Drugo jutro so vstali zelo zgodaj, saj je bilo potrebno vse pripraviti za poroko. Odi je bil določen za vlečnega konja, Jon za kočijaža, Garfield pa bo nosil prstana. Poklicali so še župnika in poroka se je lahko pričela. Ženin in nevesta sta se pripeljala s kočijo. Ko bi si morala izmenjati prstana, je Garfield skočil na konja, v divjem galopu potegnil še Odi in Jona in zopet so se znašli v učilnici. Tam se je znašel tudi Nikec, ki sploh ni vedel, kdaj in kako je prišel nazaj. Medtem je Garfield že odjezdil proti Nikčevi hiši.

Tudi Nikec se je ves zbehan odpravil iz šole. Ustavil se je pri meni in me vprašal, kako naj spravi Garfielda nazaj v strip. Skupaj sva skovala načrt in upala, da se bo posrečil. Nikcu sem posodila svojo knjigo o Garfieldu. Ko je prišel Nikec domov, je maček še vedno dirjal s konjem po sobi. Nikec je odprl knjigo in pred konjem naredil dogovorjeni gib. Konj se je dvignil na zadnji nogi in Garfielda nepričakovano vrgel s hrbta – naravnost v knjigo. Nikec jo je hitro zaprl.

Ko sta se Odi in Jon vrnila, sta brez pomisleka skočila v knjigo. Nikec mi je sporočil veselo novico in že nekaj časa si ne belimo več glave z Garfieldom.

Živa Likar Kramberger, 3.c

Z MICI V LUNAPARKU

Z Mici sva se spoznali, ko mi jo je za darilo kupil bratranec. Ko sem spoznala, da je Mici živa, sva postali neločljivi.

Nekega dne je mama predlagala, da gremo v lunapark, saj je oče dobil brezplačne vstopnice. V lunapark smo prišli bolj pozno, zato je Mici vse videla dvojno. Takoj se je tudi zaljubila v plišastega medvedka. Hotela ga je vzeti s seboj, a smo jo le prepričali, naj ga pusti tam, kjer je bil.

Ko je Mici zagledala napihljivi tobogan v obliki snežaka na katerega so pritrdili lučke, je bila prepričana, da je pred njo velika kresnička. Želela je, da kupimo vstopnice za polet s to kresničko. Seveda smo se kar brez vstopnic odpravili na ta tobogan in zelo uživali v spuščanju po njem.

Nato smo prišli do velikanskega kolesa. Še preden se je vožnja začela, že je Mici kot prava opica plezala in skakala po kolesu, da so jo morali reševati gasilci.

V hiši strahov je Mici zavila v napačno smer, tam prestavila ročico iz »strašljivo« v »zaljubljeno« in hiša strahov ni bila niti najmanj strašljiva.

Tudi na nihajnem kladivu je imela Mici smolo. Postalo ji je slabo in izbruhala je kar veliko pene za polnjenje plišastih medvedkov.

Na vlakcu je Mici želela biti strojevodja. Ker pa je imela na glavi preveliko kapo, ki ji je zlezla na oči, seveda ni veliko videla. Skoraj bi povzročila nesrečo.

To je bilo preveč za vse nas, zato smo se odločili, da gremo domov. Med vožnjo nas je Mici vprašala, ali bomo šli jutri spet v lunapark, saj je bilo danes res zelo zabavno. Vsi v en glas smo vzkliknili: »NIKOLI VEČ!«

Lili Hohkraut, 3.c

MOJA PUSTOLOVŠČINA Z MICI

Z Mici sva doživeli že veliko pustolovščin. Nekega dne mi je predlagala, da bi imeli pustolovščino kar na stranišču. Ker sva jih tam imeli že kar veliko, je Mici nato predlagala, da greva raje v živalski vrt. Rečeno – storjeno!

Drugi dan sva se odpravili. Videli sva opice, medvede, kače, veverice, volkove, tigre in še mnogo drugih živali.

Ko sva prišli do lame, sva izvedeli, da ji lahko dava košček kruha. Najprej ga ni hotela pojesti, nato pa se je razjezila in pljunila. Ker sva bili umazani, sva stekli stran. Nisva bili pazljivi in kar planili sva skozi neka vrata. Ko sva se ozrli naokrog, sva se zagledali v krokodilove oči. Trdno sem prijela Mici, krokodil pa se nama je bližal in odpiral usta. Mici pa je tedaj nepričakovano vrgla proti krokodilu rollico toaletnega papirja, ki je pristala v njegovih ustih. Izkoristili sva trenutek presenečenja in zbežali. Zunaj sva si čestitali za dobro pustolovščino.

Ker sva bili utrujeni, sva se odpravili v sobo na počitek. Sedli sva se in še predn sva si zares oddahnili, sva zagledali pitona. Od strahu sva okameneli. Piton se je začel ovijati okoli naju. Naenkrat se je začela Mici zelo glasno smejati. Začudena sem jo gledala, ona pa je vzela piščalko in začela piskati. Piton se je začel še bolj ovijati. Mici mi je namignila, naj začnem peti. Kar naenkrat je piton obmiroval. Zaspal je. Njegov objem je popustil. Izvili sva se in se neslišno odtihotapili ven.

Te dogodivščine zagotovo ne bova nikoli pozabili.

Eliza Vogrič, 3.c

MOJE SREČANJE S KEKCEM

Nekega pomladnega dne smo v telovadnici igrali med dvema ognjema. Igra je bila zabavna, dokler mi ni z vso močjo v glavo priletela žoga. Padel sem v nezavest.

Znašel sem se sredi gozda. Točil sem solze. Naenkrat sem zaslišal piskanje in petje. Zvok je prihajal z visoke pečine. Splezal sem tja. Zagledal sem neko osebo. Mislil sem, da je Pehta, a se je izkazalo, da je Kekec. On je zame mislil, da sem Bedanec. No, na koncu sva se le spoznala. Pravzaprav sem jaz njega že poznal, on pa me je spoznal sedaj.

Kmalu sva se dogovorila za skupne lumparije. Najprej bova Pehti nalila vodo v šraf s suhim perilom, nato pa Bedancu napela vrvico pred vhodnimi vrati, da bo štrbunknil na nos.

Toliko časa sva načrtovala, da se je zvečerilo. Odpravila sva se h Kekčevim. Postregli so mi z domačim mlekom in kruhom. Mmm, res je bilo okusno!

Kar naenkrat sem odprl oči. Prebudil sem se iz nezvesti. Ležal sem v maminem naročju. Takoj sem ji začel pripovedovati zgodbo, ki ste jo ravnokar prebrali tudi vi.

Andrej Vencelj, 3.c

IZ KNJIGE PIKIJEVIH DOGODIVŠČIN PISCA FILIPA

Pikiju Jakobu se kolca

Piki je prosil učitelja, naj mu pomaga odpraviti kolcanje. Učitelj je takoj privolil v to. Pikiju je takoj hotel pomagati. V začetku je učitelj poskusil s ploskom nad očmi, nato pa z ledenimi kockami na hrbet. A nič ni pomagalo. Zato je učitelj vzel knjigo proti kolcanju. Iz nje je naredil preizkus na Pikiju, a Piki je še bolj kolcal. Učitelj se je zmotil in vzel napačno knjigo z napisom za kolcanje. Nato je vzel pravo knjigo in jo je prebral. A trajalo je zelo dolgo časa. Učitelj pa ni in ni hotel nehati brati. A zgodil se je čudež. Piki ni več kolcal, zdaj je kolcal učitelj.

Piki Jakob gre plavat

Piki je vprašal učitelja, če gre lahko plavat. Učitelj je rekel: »Seveda, a morava pripraviti stvari.« »V katero kopališče pa greva?« je vprašal Piki Jakob. »V Atlantis? Ne, greva raje v toplice.« Učitelj se je spomnil, da ima Piki Jakob danes rojstni dan in mu je izpolnil željo. Potem mu je kupil še torto. Piki Jakob se spušča po vodnem toboganu. Videl je še en velik tobogan. Piki je vprašal učitelja, če se sme spustiti po njem. Voda je bila vroča in Piki Jakob se je vrgel po toboganu navzdol, čeprav še ni gorela zelena luč. Ko je Piki Jakob prišel dol, ga je učitelj okregal in rekel, da ne bosta šla nikoli več za njegov rojstni dan v toplice.

Filip Škrbina 3.b

ZELENE STVARI NIMAJO SKRBI

Ko prva dežna kaplja vsuje se z neba,
drevesni list zazeha ter
mirno spi naprej ...

Od dežja mlaka zelena se napolni,
žaba na lokvanj skoči
in solze dve potoči.
Hitro solze si obriše
in sporočilo to napiše.

Smreke vetru se odklanjajo,
iglice življenju se priklanjajo.
Trava v soncu se iskri,
ko počasi zeleni.

Matic Potočnik, 4. d

SLADOLED

Staša sladka se s sladoledom.
Sonce sladoled stopi,
Staša solzo spusti.
Sitni sosed Simon,
Staši se smeji.

Arnel Krcić, 4. c

ČE BI SNEG POSTAL ZLAT

Če bi sneg postal zlat, kaj? Zakaj pa ne! Potem bi bili vsi bogati. Kako fino. No, pa prisluhnite zanimivi zgodbi:

Nekoč v stari vasi so živeli stari ljudje, ki so bili na svetu že dolgo. No, niso bili samo stari ljudje, temveč tudi vnuki teh starih ljudi. Zakaj? Ker so ti otroci izgubili starše. Grozno, ne? No, kratka, ta cela vas je bila zelo revna. Že pred dvema mesecema, naj bi snežilo, pa nič. Predvsem otroci pričakujejo sneg. Tudi stari ljudje si želijo malo beline. Oh, ta sneg! Minil je en teden in vsi so pozabili nanj. Otroci se dolgočasijo in gledajo ven skozi okno. Zagledajo majhne bele pikice, ki padajo z neba. Opozorili so stare ljudi in stekli ven. Vau! Kako lepo! Ali ni vedno tako, da ko najmanj nekaj pričakuješ, se to takoj zgodi? Ne samo, da je padal sneg, medtem, ko je padal, je postajal zlat! Vsi so segli v snežno zlato. Skoraj vse so pobrali, vendar niso pozabili, da ne smejo biti preveč pohlepni. Tudi vi ne smete biti pohlepni, ker se lahko zgodi, da vas ne bo nihče več maral.

Tia Edvarda Posel, 4. c

K zgodba

osec kosi koprive kljub kupu kostanja. Kuhar kuha krompir, ko krokodil Kazimir kihne kot krava. Košček krompirja kihne krokodil Kazimir kosu Karlu. Kos Karel kljuva krokodila Kazimirja, ko kapne kaplja krvi krokodila Kazimirja kitovki Kitty, ki kihne kuhan kostanj kravi Kostanjevki. Kravi Kostanjevki krojač kroji krilo, ki krasi kožo krave Kostanjevke.

Eva Šesek, 4. c

P zgodba

ingvin Pauli pije punč. Potem poskoči, pa polije punč. Pridobi pozornost. Pobegne. Pek pride, pa pove prepoved polivanja. Priljubljen pingvin Pauli prepove prepoved polivanja. Prepoved polivanja – prepovedana! Povedo povabljeni. Prijazno potolažijo pingvina Paulija.

Tia Edvarda Posel, 4. c

P zgodba

ek Peter peče piškote. Pri pekarni pušča pipa. Policaj parkira pred pekarno, pa pokupi pirine piškote. Peter piha prah proč, pospravi pekarno. Poje potico, potem pa poje pesmi. Potem pelje psa po poljski poti, pa pride pilot Pepe, povedoč pojdi proč!

Tinkara Banko, 4. c

P zgodba

eter pelje psa Pufija po poti proti potoku. Pufi preskoči potok. Pride pes Piki. Peter pokliče Pufija, priteče pa Piki.

Nal Štigl, 4. c

P zgodba

oštar Pavel pa policist Peter pečeta pomarančno pito. Pa pride pekov pes Piko. Pa poje pomarančno pito. Pa policist Peter pa poštar Pavel prepozno pobesnita. Pa Piko, pač, prezgodaj popiha.

Nuša Parkelj, 4.c

Mavrična zgodba

Sestra je bolj pomembna od zlata

Globoko v gozdu sta živela dva brata in ena sestra. Najstarejšemu bratu je bilo ime Jeza, drugemu bratu je bilo ime Žalost, sestri je bilo ime Modrost.

Nekega dne sta se na jasi prepirala Jeza in Žalost. Modrost je slišala njun prepir in šla pogledat, kaj se dogaja. Ko je prišla na jaso, je vprašala fanta, zakaj se prepirata. Fanta sta ji rekla, da sta našla zlato in da ga vsak hoče zase in da se lahko zanj stepeta do krvi. Modrost je šla stran in si mislila, kako sta mladostnika nora. Ko je razmišljala o tem, ji je spodrsnilo na bananinem olupku. Ko je padla, se je udarila v glavo in omedlela. Brata sta to videla in hitro stekla k njej. Poslušala sta ji srce. Še vedno je bilo, a ona se ni prebudila. Sedela sta poleg nje. Jeza se je ustrašil, da se ne bo več prebudila. Žalost je odgovoril, da bi jo lahko polila z vodo. Odšla sta do bližnjega potoka in z rokami prinesla vodo do ljube sestre.

Polila sta jo po njej, a se še vedno ni prebudila. Bil je že večer in šibka svetloba je izginjala. Brata sta zaspala ob sestri.

Zjutraj sta se zbudila. Spoznala sta, da je sestra pomembnejša od zlata. Žalost je začel jokati ob misli na sestro. V tistem hipu se je prebudila. Brata sta jo začela objemati in vzklikati, ker je živa.

Maruša Ocvirk, 4. c

MARSOVSKA PESEM

Na Marsu mali Marsovčki,
želiyo si na Zemljo.
Drejček v svoji sobici
gleda v nebo.
Naenkrat vidi grozen blisk
in zapre oči.

Marsovčki zavohajo sladko marmelado,
in ko v hišo stečejo,
Drejček čaka jih.
Zdaj so že prijatelji, skupaj
se sladkajo.
Če pa ne verjamete, si oglejte jih!

Tian, Taja, Nejc, Klara

ČE BI NAMESTO SNEGA PADALE ZVEZDE

Nekoč je živel deček, ki je bil reven. Vedno je bil nasmejan in dobre volje, čeprav se mu ni vedno najboljše godilo. Zelo rad je pomagal ljudem.

Nekega mrzlega večera je ves premražen hodil skozi vas. Ustavil se je pred hišo. Zazrl se je v dimnik. Kljub žvižgajočemu vetru in mrazu do kosti, se iz dimnika ni kadilo. Potrkal je na vrata in zaslišal glas starejše gospe, ki ga je povabila naj vstopi. Vstopil je. Stara gospa je sedela na gugalniku. Bila je čisto premražena. Povedala mu je, da si je poškodovala nogo in da ne more hoditi. Prosila ga je, naj zakuri v peči in gre po zdravnika. Deček je z veseljem stopil po drva. Zakuril je v peči. Kmalu je postalo toplo. Stari gospe je skuhal čaj in stopil po zdravnika. Ta je kmalu prišel in pomagal stari gospe, ki mu je bila zelo hvaležna. Deček se je odpravil. Ko je hodil, so z neba začele padati ne snežinke, temveč male zlate zvezdice. Nabral jih je polne žepe in odšel domov. Z njimi je pomagal ljudem. Spoznal je, da je pomoč ljudem in njihovo veselje pomembnejše od denarja.

Nuša Parkelj, 4.c

ŠALE O JANEZKU

Ko je šolski zvonec naznanil odmor, je Janezek stekel iz razreda. Ker se mu je tako mudilo, je po pomoti zavil na ženski WC. Tam je srečal svojo punco. Ker se mu je od zaljubljenosti kar zvirtelo, jo je hotel razveseliti. Hitro si je izmislil vic. Vprašal jo je: »Kako spraviš žirafa v 3 potezah v hladilnik?« Nič lažjega, odpreš hladilnik, daš noter žirafa, zapreš hladilnik.

Nato jo vpraša: »Kako spraviš slona v 4 potezah v hladilnik?« Punca mu odgovori: »Odpreš hladilnik, daš noter slona, daš noter rilec, zapreš hladilnik. Neeeee. Odpreš hladilnik, daš ven žirafa, daš noter slona, zapreš hladilnik.

No, dobro zdaj mi pa povej nekaj, kar ni o hladilniku.

Lev je praznoval rojstni dan. Vse živali je povabil. Katera ni prišla? Punca odgovori - človek. Ker je žival in človek. Ne, jo zavrne Janezek. Pravilen odgovor je slon, ker je v hladilniku.

Janezek povej mi kakšnega o blondinki. Take imam rada. OK. Blondinka je plavala čez reko Nil. Ali bo preživela? Ne bo preživela. Se ne spomniš, da smo se učili, da so v reki Nil krokodili. Ne, odgovori Janezek. Preživela je, ker so krokodili na zabavi pri levu. No, moram ti priznati, da so ti vici prav dobro uspeli. Zdaj pa le pojdi na moški WC.

Pouka je konec. Janezek in Peterček se preobuvata v garderobi. Peterček vpraša Janezka, če bi prespal pri njemu, ker zunaj dežuje, on pa živi čisto blizu šole. Janezek privoli in mu reče, da naj ga počaka. Ko se vrne čisto moker, ga Peterček vpraša, kje je hodil. »Ja, domov sem skočil po pižamo.« Peterčkovi starši hočejo fanta razveseliti, zato ju peljejo v gostilno Peter Pan. Janezek se hoče usesti na sedež, ko mu natakar reče: »Fantek oprost, ampak ta stol je zaseden.« Janezek odvrne, da nič hudega in da naj mu prinesejo drugega.

Ko se presedejo za drugo mizo, si Janezek naroči jabolčni zavitek. Ko ga dobi, razočarano reče natakarju, da v njegovem zavitku ni niti krhlja jabolka. Natakar mu odgovori: »Kaj pa je to takšnega, saj tudi v pasjih piškotih ni psov.«

Ko so končali, so se odpeljali domov. Janezek je, preden je zaspal, poslal SMS svoji puncici.

Kaja Debelak, 4. a

MARSOVČKI

Marsovčki debeli,
na Zemljo so prispeli,
leteli so mimo zvezd,
velikih kot pet slanih prest.

Sline se jim cedijo,
saj marmelado cenijo,
razen marmelade
imajo radi še rolade.

Žiga Gradišek, 4. a

MARSOVČKI

Iz daljnih krajev so doma,
kjer vsakdo se med seboj pozna.
Njihov planet se Mars imenuje,
tam Miš, Maš in Šaš vsak v svoji hiški domuje.

Vsak dan se pri enem dobijo
in ušpičijo kakšno vragolijo.
Ker se tudi pridno učijo,
za nagrado polet na Zemljo dobijo.

Rok Žvirc, 4. a

PESMICA O MARSOVČKIH

Marsovčki srečali so Drejčka,
ki povedal zgodbo je,
da na okrogli Zemlji,
čudni starši so.

Silijo te jesti,
pa čeprav si sit,
če pa lačen si,
pa hrane ne dobiš.

Pri Marsovčkih pa vse drugače je,
otrok nič ne silijo,
vsi se sami umivajo
in v šolo odidejo.

Inja Sešek, 4. a

TRIJE MARSOVČKI

Miš, Maš in Šaš obiskujejo Zemljo skrivaj,
vsako noč z Marsa se vračajo nazaj,
med planeti potujejo z letečo cigaro,
da od Drejčka bi spoznali zemeljsko utvaro.

Trije Marsovčki so radovedni,
na Marsu pa prav nič poredni,
na Zemlji dobro delo opravijo,
prijatelja na obisk povabijo.

Sara Kapič, 4. a

MARSOVČKI

Iskali so me Marsovčki,
bilo je to sinoči.
Pristali so na polju,
bilo je kot v vesolju.

Skril sem se v omaro,
da niso našli me.
Premaknila se je kljuka,
spraševali so se, kje je Luka.

Luka Rotar, 4. a

TRIJE MARSOVČKI

Bili so trije Marsovčki,
Marsovčki zeleni,
hodili so po zemljici,
zemljici zeleni.

Le kaj počnejo Marsovci,
Marsovci zeleni?
Na naši lepi zemljici,
zemljici zeleni?

Oglasijo se Marsovci,
Marsovci zeleni.
Kaj delajo na zemljici,
zemljici zeleni?

Tim-tum, tim-tam,
se sliši glas, kjer Marsovci hite.
Tim-tum, tim-tam
še zadoni in Marsovcev več ni.

Le kaj je to bilo,
sprašuje Drejček se.
Bile so sanje, to se ve,
saj Marsovcev sploh ni.

Bernard Kogovšek, 4.a

ZEMELJSKE SKRBI

Marsovčki Marsovi z Marsa so prišli,
da bi z Zemljani se zelo zabavali.
Sprejel jih Zemljan Drejček je,
to navihnan fantič je.

Zaupal jim je zemeljske skrbi,
Miš, Maš in Šaš pa njemu marsovske stvari.
A le kaj so ugotovili,
ko so z Drejčkom se menili?

Na Zemlji otroke pretepajo,
jih s hrano silijo,
vsak dan v šolo pošiljajo ...
A na Marsu ni tako.

Domače naloge z veseljem delajo,
brez težav spat gredo
in sploh jim je zelo lepo.
Oh, da bi tudi na Zemlji za vse
tako srečno otroštvo bilo.

Kaja Debelak, 4. a

TRIJE MOŽIČKI

Neko noč možički trije
so v cigari prileteli
z Marsa na Zemljo
in zraven hiše Drejčkove pristali.

Prvo noč so Marsovčki
marmelado vso pojedli,
drugo noč mu igrače
razmetali, polomili.

Tretjo noč pa buden jih
pričakal je s svetilko v roki,
ko nič hudega sluteč,
so ga znova obiskali.

V soju baterije fant
zagledal smešne je možice,
glave kakor lubenice,
trupi pa kot steklenice.

Miš, Maš in Šaš
so z Drejčkom se spoprijateljili,
ker jih prosil je,
so na izlet na Mars ga odpeljali.

Beata Turk, 4. a

PESMICA O DREJČKU IN TREH MARSOVČKI

Drejček in trije Marsovčki
so najboljši prijatelji.
Ko Marsovčki pridejo z letečo cigaro,
skupaj doživljajo polomijo pravo.

Radi se imajo,
veselo se igrajo,
veliko klepetajo,
pustolovščine oživljajo.

Ko Marsovčki odidejo,
Drejček brž zaspi.
Kdove kdaj spet pridejo,
da skupaj se zabavajo.

Anita Polovina, 4. a

DREJČEK IN TRIJE MARSOVČKI

Na Zemljo Marsovčki prišli,
pri Drejčku se ustavili,
marmelado sunili,
in se hitro skrili vsi.

Drejček hitro zbudil se je,
Marsovčke zagledal je.
Pogovarjali so se,
o čudih Marsa in Zemlje.

Marsovčki čudili se,
ker na Zemlji čudno je,
Drejček se smejal jim je,
ker na Marsu boljše je.

*Matjaž Renko, Gašper Mihelčič, Lucija Rudel,
Jan Petelinkar, 4. d*

PRAVLJIČNI JUNAKI - UGANKE

Ima dolge lase, ki imajo zdravilno moč.
Samo zapeti je treba:
Roža čudežna, naj uzrem sijaj,
naj gre čas nazaj, naj vse spet bo kot nekoč,
vrni mi to moč.
(aksalotalZ)

Mojo roko mi je odgriznil krokodil,
zato imam namesto roke kljuko
in sem sovražnik Petra Pana.
(akujlK natipaK)

Črni lasje, obraz bel kot sneg,
pregnana od doma,
sem našla hišico sredi gozda
s sedmimi rudarji.
(acičjlugenS)

Anita Polovina, 4. a

IZ PRAVLJICE V PRAVLJICO

Prejšni teden se mi je zgodilo nekaj nenavadnega. Naj vam to podrobno opišem.

Bilo je zgodnje popoldne, deževalo je. Dolgočasila sem se. Končno sem se odločila, da se odpravim k prijatelju Tinetu.

Pokazal mi je njegov nov izum, ki te lahko prenese v pravljico, katero koli pravljico.

Hotela sem obiskati Malo čarovnico. Še preden sem dodobra izgovorila svojo željo, že sem se znašla sredi čarovniškega kleka. Videla sem Malo čarovnico pristajati s svojo metlo. Kako spretna je bila. Ko je pristala, sem jo hitro povlekla k sebi, da je druge čarovnice ne bi opazile. Zaupala sem ji, kako sem prišla v njen pravljичni svet in kaj se ji bo zgodilo ... Medtem je Tine užival in pil svoj pomarančni sok. Nekaj ga je polil po teleporterju. V tistem trenutku sem poletela v drugo pravljico.

Kar naenkrat sem se znašla v zgodbi Babica v supergah. Babici sem pomagala loviti nepridiprava, ki je ubogi starki ukradel torbico in jo povrhu še zbil po tleh. Z babico sva ustavili lopova ter ga odpeljali na policijsko postajo. Po dobri akciji me je babica povabila na piškote in sok. Pripovedovala mi je o svojih čudežnih supergah. Dogovorili sva se, da mi jih bo posodila, ko me je nenadna sila potegnila v novo pravljico. Le kaj počne Tine s svojo novo napravo?

Znašla sem se v pravljici Rdeča kapica. Volk je ravnokar pojedel babico in še Rdečo kapico. Zgrabila sem stol, ter ga mahnila po glavi, da je takoj omedlel. Tekla sem po lovca, da je rešil babico. Skupaj z Rdečo kapico, babico in lovцем sem volku trebuh napolnila s kamni ter ga vrgla v reko. Naše veselje bi trajalo še dolgo časa, če se ne bi vrnila nazaj v Tinetovo sobo.

Najprej sem ga okarala, ker je bil tako nepreviden in je ves čas polival sok po teleporterju. Tako so se vse moje dogodivščine prehitro končale.

Te prigode ne bom nikoli pozabila, saj je bila enkratna.

Tija Melkič, Gaja Gosar, 5. a

KO JE ZNOVA POČIL LONEC

Pepelka prelepa vrtela se je,
ko ura odbila je polnoč,
spremenila Pepelka se v lonček.
Ko padel je na tla, je počil
in bil je počen lonec.

Tako je znova počil lonec,
vedeli sva, da je konec.
Tam za hribom, tam za bregom
bil je znova počen lonec.
Zdaj, ko počen lonec je na tleh,
Pepelka nastopa v pravljici spet.

Midve pa greva
nazaj v naš svet,
misliva na ta prelepi
čarobni svet.

Ana Zagorec, Neja Čižman, 5. a

KAKO SEM PREMAGAL STRAH

Nekega sončnega poletnega jutra sem se veselo prebudil, saj sem mislil samo na to, kako bo potekal še en dan na otoku Pašmanu. Tam smo s starši in sestro preživljalo poletne počitnice. Bili smo v ribiški vasici ob morju.

Lastniki apartmaja, kjer smo bivali, so bili zelo prijazni. Prejšnji večer smo se z njimi dogovorili, da nas bodo povabili na plovbo s Karlovo barko. Karlo je mornar in dobro pozna morje. Naslednji dan smo se z družino polni pričakovanj vkrcali na krov barke. Karlo je iz vode potegnil sidro in vžgal motor. Zaslišal se je prijeten zvok ladijskega motorja in odpluli smo proti odprtemu morju.

Ko smo pluli, smo občudovali čudovito morsko pokrajino. Kamorkoli si se ozrl, si videl prelepe otočke. Nekateri so bili porasli z rastlinjem, drugi pa popolnoma goli. Vodna gladina se je lesketala, galebi so nam mahali, ko pa smo zapluli mimo kakšnega otoka, smo slišala škvržate. S sestro se zelo rada sončiva, zato sva to počela tudi na ladji. Legla sva na ladijsko palubo, razgrnila brisače in počivala, saj je sonce močno pripekalo.

Prišel je čas za postanek. Karlo je vrgel sidro nazaj v vodo. Zajel me je čuden občutek. Le zakaj smo se ustavili sredi morja? Bi morda Karlo želel plavati? Takoj mi je postalo jasno, da bomo plavali. Zaslišal sem glasen »pljusk«. Ozrl sem se po ladji in opazil, da sem sam z očkom ostal na ladji. Povabili so me, da še jaz skočim v vodo. Bilo me je strah globoke vode. Očka mi je povedal, da je varno, zato sem se opogumil in skočil. Karlo se je potopil in iz vode prinesel morsko kumaro. Dal mi jo je in prijel sem jo. Vrnil sem jo nazaj v morje.

Vkrcali smo se na barko in se odpravili proti domu. Opazovali smo galebe in se pogovarjali. Vrnili smo se v пристanišče v vasici in ohranili lepe vtise in veselje ob novi izkušnji.

Nejc Glavač, 5.a

IN ŠE DROBNI UTRINKI IZ ZGODB MLADIH LITERARNIH USTVARJALCEV ...

Bil je prelep pomladni dan. Z bratom sem ležal na postelji in gledal televizijo. Mama in oče sta bila v kuhinji in razpravljala po dolgem in po čez. Bilo je zelo prijetno. Nekaj časa je minilo, ko sem zaslišala glas. Bil je nežen. To je lahko bila samo mama. Z bratom sva presenečeno tekla v kuhinjo. Oče nama je povedal veselo novico, da bomo imeli ...

Urška, 5.a

... Minil je kakšen mesec in peljali smo jih na sprehod. Ker pa smo bili na travniku, se je tam sprehajalo tudi veliko drugih psov. Raje smo se jim izogibali, saj bi Nati lahko katerega napadla, da bi obvarovala svoje mladiče. Končno smo le prispeli do lepe jase, kjer ni bilo nobenega psa ali človeka. Zdaj smo lahko bele ter rjave kepice dlake izpustili, da so se malo poigrale. Vendar pa smo jih še vedno imeli na očeh, da niso pobegnili. Ampak, ko smo se hoteli vrniti, je en psiček manjkal ...

Eva, 5.a

Bil je lep poletni dan. Z družino smo bili na morju. Tam so bili tudi prijatelji. Skupaj smo skakali s pomola, se potapljali in plavali. Nekega dne je Matevžev oče prinesel napihljiv čoln. Bili smo ga zelo veseli. Skakali smo z njega v morje. Kmalu smo se začeli dolgočasiti. Odločili smo se, da gremo veslat. Nismo bili daleč od obale, ko so nas zahrbtni tokovi začeli odnašati proti odprtemu morju ...

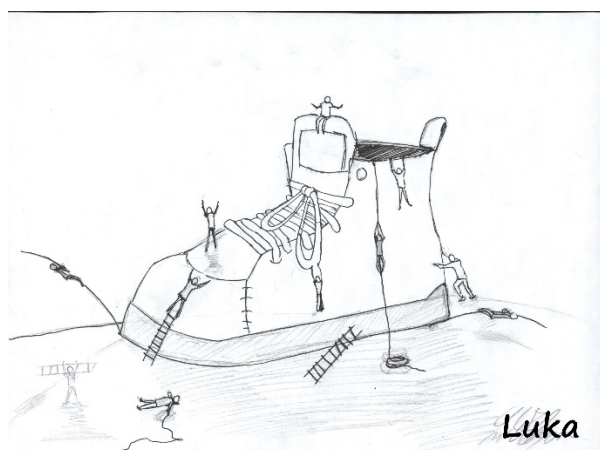
Maks, 5.a

...V soboto se je odpeljal na kmetijo po psičko. Tako sem bila nestrpna, da sem ves dan gledala čez ograjo in opazovala avtomobile. Končno sem zagledala bel star avto, ki je zavijal v našo ulico. Vesela sem odprla vrata in tekla proti belemu avtomobilu. Pogledala sem skozi okno. Opazila sem črno psičko, ki je ležala na zadnjem sedežu. Sosed jo je prijel in mi jo položil v naročje. Tako sem bila srečna, da tega ne morem opisati ...

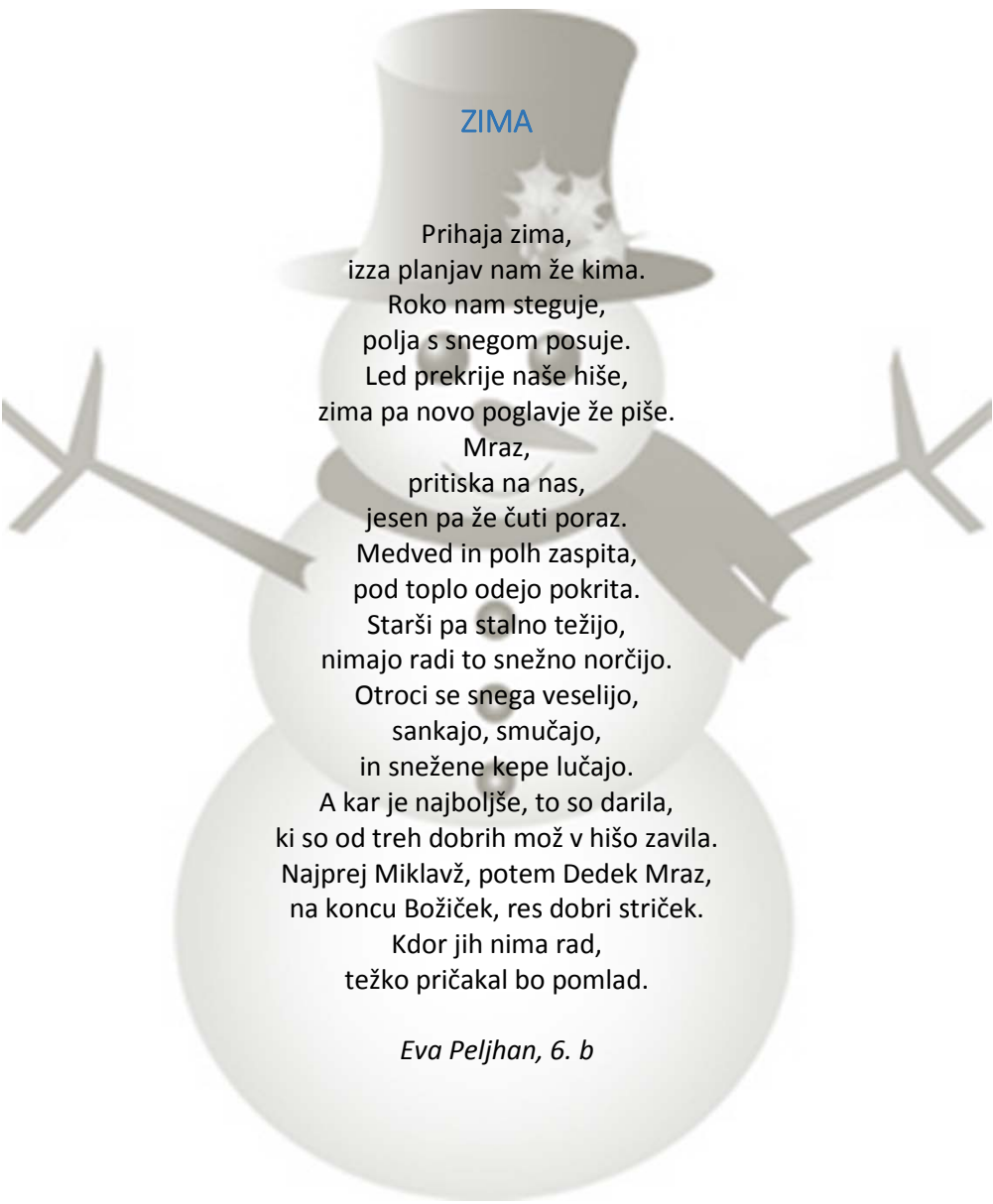
Neja, 5.a

...Zagledala sem kup kamenja, ki se je ustavilo tik pred mojim preljubim očetom. Bila sem zelo vesela, da se mu ni nič zgodilo. Čeprav sem vedela, da zaradi udarca v nogo ne bomo odšli na bazen, se nisem prav nič jezila. Kot ptica sem poletela po lestvi navzdol. Očetu sem ponudila limonado. V tistem trenutku sem se zavedala, da imam samo enega očeta za vse življenje in to je tisti najboljši, najlepši in najbolj ljubeč oče na svetu. Solze so se mi ob tej misli kar same kotalile po licih. Močno sem ga objela ...

Anja, 5.a

ZIMA

Prihaja zima,
izza planjav nam že kima.
Roko nam steguje,
polja s snegom posuje.
Led prekrije naše hiše,
zima pa novo poglavje že piše.

Mraz,
pritiska na nas,
jesen pa že čuti poraz.
Medved in polh zaspita,
pod toplo odejo pokrita.
Starši pa stalno težijo,
nimajo radi to snežno norčijo.
Otroci se snega veselijo,
sankajo, smučajo,
in snežene kepe lučajo.

A kar je najboljše, to so darila,
ki so od treh dobrih mož v hišo zavila.
Najprej Miklavž, potem Dedek Mraz,
na koncu Božiček, res dobri striček.
Kdor jih nima rad,
težko pričakal bo pomlad.

Eva Peljhan, 6. b

ZLATA VEJICA

Nekoč pred davnimi časi je živela revna princesa po imenu Eliza. Imela je mamo, ki je hudo zbolela. Za njen osemnajsti rojstni dan pa se je mamina bolezen še poslabšala. Mama je Elizi podarila vejico. Ta vejica je bila kot čisto navadna vejica, a v sebi je imela nenavadno moč. Mama ji je dejala, naj jo posadi na vrtu in ko ji bo hudo, ali bo kaj potrebovala, naj si nekaj zaželi in želja se ji bo izpolnila. Eliza

jo je razumela in se poslovila od svoje mama, ki je nato umrla. Princeza je ostala čisto sama, brez staršev in bila je zelo osamljena. Nekega dne je dobila vabilo na ples, ki ga je prirejal sam kralj. Odločila se je, da se bo plesa udeležila in morda celo malo pozabila na žalost ob izgubi svoje najdražje mame. Vendar princeza ni imela primerne obleke za tako pomemben ples. Tedaj se je spomnila na čarobno vejico. Odšla je na vrt, kjer je posadila mamino vejico ter si zaželela lepo plesno obleko in plesne čevlje. Vejica je zažarela in prikazala se je prelepa rožnata obleka s pripadajočimi čevlji. Odpravila se je na ples v čudoviti obleki in izposojeni kočiji. Ko je prispela na grad, je tam zagledala prelepega mladega princa. Slišala je, da si bo princ na tem plesu izbral nevesto. Tudi princ je takoj zagledal prelepo Elizo in skupaj sta odprla ples. Princ je plesal tudi z drugimi princesami, a nobena mu ni bila tako všeč kot Eliza. Ob polnoči je princ razglasil svojo bodočo nevesto. To je bila Eliza, ki se je tudi sama razveselila njegovega izbora. Čez enaindvajset dni so pripravili veliko gostijo, kjer sta se vzela princ in Eliza. Gostija je trajala kar tri dni in tri noči. Nato sta se novoporočenca odpeljala na svoj novi grad, ki jima ga je podaril kralj. Eliza je bila ponovno srečna, mamino smrt je prebolela in nikoli več ni bila sama in osamljena.

Inti Kovačič, 6. a

STARI RIBIČ

Nekoč je za devetimi gorami in za devetimi vodami živel deček, po imenu Štefan. S svojimi brati Ferdinandom, Gorazdom, Antonom in Francem, ni bil edini v številčni družini, v kateri je bilo dvanajst otrok. Ker jih je bilo tako veliko, jim je že primanjkovalo živeža, zato je oče sklenil, da pojde s trebuhom za kruhom, tja v širne planjave, tja v cvetoča mesta. In tako je tudi storil. Sklenil je pošlje goloba s pismo, če najde službo in če mu bo posel lepo stekel.

Prišla je zima in mati ni mogla preživljati vseh otrok, zato se je najstarejši brat Franc odločil, da bo poiskal očeta, kjer koli že je. Tako so čez čas storili še Ferdinand, Anton in Gorazd. Nobeden, ne oče, ne bratje, niso poslali goloba s pismom, zato je prišla vrsta na Štefana, ki je bil najmlajši. Vzel je culo in odšel.

Hodil je tri dni in tri noči ter prišel do reke, čez katero ni bilo mostu. Potem pa Štefan opazi na skali ob reki starca, reveža, in ga poprosi za pot. Starec, ki ni bil vaje olitanih otrok, je vstal in se zazrl mladenci v oči: »Tale pot drži v mesto,« pokaže starec z levo roko, z desno pa mu v roko stisne krajcar s kraljevim grbom in pripomni, »po svetu hodi s srcem.« Po starčevih besedah se je zaslilo šelestenje listov in starca ni bilo več.

To noč je Štefana morila misel na ubogega starca, ki mu je dal ta krajcar, ki ga je skrbno spravil v čevlji. Ko je zjutraj prišel v mesto, ga je spreletel srh. Na glavnem trgu so na grmadi sežigali nedolžno ženico. Pristopi v krog in si zaželi, da bi jo rešil in tedaj se vsuje z neba dež. Lilo je kot iz škafe in ogenj je ugasnil. Skočil je na kup vejevja in odvezal ženico ter z njo pobegnil. Ljudstvo ga je gledalo in hkrati molčalo.

Štefan pa si je bil priskrbel konja in tako je dirjal z ženico naprej. Nato pa ženica vele: »Odpelji me tja v širne planjave, tja v mesto.« A preden jo spusti s konja, jo vpraša, če kaj ve, kje bi bili bratje in oče.

Ženica je povedala, da jih je kralj zaprl v grajske ječe, ker naj ne bi plačevali davkov. Štefan se je zahvalil ženici in odjezdil do kraljevega gradu. Potrkal je na grajska vrata, pa nič. Potrka vnovič, nič. A ko potrka tretjič, kralj zavpije: »Vrzite mi tega falota, ki trka, ko spim, v ječo!« Štefana so vrgli v ječo poleg bratov in očeta. Bili so ga zelo veseli, saj ga že dolgo niso videli. Vprašali so ga, če ima vrv, s katero bi se rešili. Napeli so Štefanovo vrv skozi lino in se drug za drugim spustili po obzidju navzdol, zajahali konje in odjezdili domov. Ko so prispeli do reke, so zagledali starca. Štefan mu je izročil krajcar in se zahvalil. A stari ribič je rekel: »Hvala tebi, ker si mi pomagal do spoznanja, da na svetu še živijo dobri ljudje.«

Ko so prispeli domov, so jih veseli pričakali in veselili so se še dolgo v noč.

Nikolaj Makuc, 6. a

ZLATA VEJICA

Za tremi gorami in dvajsetimi vodami je bilo mesto po imenu Zelendol. Ime je dobilo po najmočnejšem in najmogočnejšem kralju Zelendu. V mestu so živeli ljudje različnih barv in ras. Tu so živeli tako črnci kot belci in tako bogati kot revni ljudje.

V mestu je živel tudi pogumen fantič po imenu Luka. Ker so bili doma revni, je živel kot hlapec pri bogatih veleposestnikih. Moral je garati od jutra do večera in drugi hlapci in dekle so se mu vedno posmehovali zaradi njegovega bolehnega očeta.

Nekega jesenskega jutra se je Luka odpravil v gozd nabirat gobe in kostanj. Med nabiranjem je našel le par jurčkov in nekaj lisičk ter malo kostanja. Toda veliko premalo, da bi se vrnil. Vedel je, da bi se mu drugi hlapci in dekle posmehovali, če bi prinesel tako malo kostanja. Obupan je taval po gozdu in na poti domov je v gozdu naletel na čarovnika. Čarovnik mu je potožil, da je izgubil zlato vejico. Luka se mu je ponudil, da mu pomaga poiskati izgubljeno zlato vejico. Delal se je že mrak, ko je Luka med listi našel svetlikajočo se zlato vejico. Čarovnik je bil neskončno srečen, ko mu je Luka prinesel zlato vejico. Čarovnik mu je ponudil, da mu izpolni tri želje. Luka je naprej pomislil in nato dejal: »Hočem imeti poln koš kostanja in jurčkov, da se mi drugi hlapci in dekle ne bi posmehovali, ko se vrnem. Želim si, da bi bil oče zdrav in da ne bi bili več revni, da mi ne bi bilo več treba delati pri bogatih kmetih.« Čarovnik je zamahnil z zlato vejico proti luni, ki je že mežikala iznad obzorja in Luki so se izpolnile vse želje.

Ko se je Luka vrnil domov, je našel očeta pred hišo. Ker so živeli v izobilju, mu ni bilo treba več hlapčevati. Ko je dopolnil dvajseto leto, se je poročil s prelepo mladenko in živela sta srečno do konca svojih dni.

Gal Blatnik, 6. a

VSEM LJUDEM SE NIKOLI NE USTREŽE

Nekoč je vladal stari grof, katerega zakoni so bili zelo strogi. Na primer: bogatejši so bili pri jedi v gostilni prvi. Če ni bilo prostora, so revne napodili ven. Njim to seveda ni bilo všeč. Pa tudi marsikateri drugi zakon ne ...

Pa se mlad pastirček spomni: »Kaj pa, če bi jaz postal grof? Potem bi jaz določal pravila! Jaz bi lahko delal s komerkoli in s čimerkoli to, kar bi sam hotel. Malo bolj revnim bi lahko dal več pravice, da bi se tudi oni najedli do sitega. Kaj vse bi lahko počel!« In še in še je imel domislic.

Naposled se odloči ter odide na grad, pred grofa. »Kaj te je prineslo sem?« ga ta vpraša.

»Rad bi bil nov gospodar te dežele, da bi govoril drugim, kaj delati, da bi bila moja beseda najvišja.

Rad ... oziroma hočem biti grof!«

Te besede so grofa spravile v tak smeh, da so mu na vročih, kot paradižnik rdečih licih solze začele izhlapovati. Naposled se le zbrihta in ves resen vpraša: »Kako pa misliš to storiti?«

»Pomeriva se na polju. Ti z mečem, jaz s kamnom. Brez vojske, pomoči ali zaščite!«

»Saj je tudi ne potrebujem,« grof spet pade v smeh. »Misliš, da me z golimi rokami lahko premagaš? Saj mi niti do ramen ne sežeš!« Imel je prav, a pastirček se ni dal.

»Torej sprejmete izziv?«

»Zakaj pa ne? Veš kateri bo na izgubi!« Pomignil je enemu izmed njegovih slug in ta mu je prinesel meč, okrašen z diamanti, ostrim rezilom kot... kot... ne najdem primerjave.

Že naslednje jutro sta se po dogovoru srečala na bližnjem polju. Grof je soigralcu dal malce prednosti. Pastirček se ni obotavljal. Pobral je najbližji, najostrejši kamen in ga zalučal grofu v (ta vsebina ni primerna za otroke, mlajše od treh let) čelo, da se je to razklalo kot zid, v katerega je zadela topovska krogla. (Konec neprimerne vsebine.)

Pastirček je bil od sedaj novi grof. Seveda je – kot si je zamislil – najprej postavil nove zakone in pravila. Prebivalcem te dežele je bilo lažje in lepše.

Čez tri mesece je ugotovil, da so se ljudje začeli pritoževati. Nemudoma je poslal po pisarja, da je lahko zapisal nova pravila, ki bi bila ljudem bolj pri srcu.

»Zdaj pa drugim ni všeč!« se je je jezil »pastirski grof«. Pisarju je že tretjič dal zapisati pravila.

Sedmič je obupal, pa tudi novega pisarja si je moral priskrbeti. Stari se je zaradi oteklih prstov od pisanja pravil odpovedal svoji službi.

Eva Lojvec, 6. b

VSEM LJUDEM SE NIKOLI NE USTREŽE

Za devetimi gorami, tremi rekami in nekaj gozdovi je živel krojač. Za vse je dobro delal, vsi so ga cenili in ga imeli radi. Skratka, vsem je naredil takšno obleko kot so si jo želeli, ali pa še boljšo. Nihče ni od njega odšel nezadovoljen.

Ker je bil na dobrem glasu, so za njega slišali onkraj gora, daleč in še dlje. Njegova hvala je na koncu prišla do nekega dvora. Na njem je živel kralj, ki je bil dober, pošten, vendar nekoliko lene vrste. Bil je namreč že precej v letih, a mu nihče nikoli ni ugovarjal. Ta kralj je imel hčerko - mlado deklico. Ta deklica je bil strašno razvajen - vihala je nos, da ji je bilo težko slediti. To dekle se je cele dneve samo občudovalo v zrcalu. Opazovala je svoj prekrasen obraz in menila, da na svetu ni lepšega.

Deklica si je zaželela lepih oblek, zaradi katerih jo bodo drugi opazili. Noben krojač na dvoru ni izpolnil njenih pričakovanj, pa tudi krojači iz drugih dežel jih niso. Ko je slišala za novega krojača, mu je naročila, naj ji naredi najlepšo obleko – tako, da bodo zvezde od silne lepote pozabile ugasniti, tako, da bo še sonce potemnelo ob pogledu nanjo.

Ko je krojač slišal njeno željo, se je nemudoma lotil dela. Ukrojil in zašil je takšno obleko, da se je ob pogledu na lastno stvaritev skoraj razjokal.

Princesa je slišala, da obleka napreduje in se odločila, da si jo gre ogledat. Ko je zagledala obleko, se je malo namrdnila, nato pa ogorčeno okarala krojača: »No, ja, ampak jaz hočem nekaj boljšega. Dodaj več bleščic in vsij več zlata, obleka mora biti popolna!« In nato je odstopicljala stran.

Krojač je bil sprva žalosten, ker ji njegova umetnina ni bila všeč, potem pa se je odločil, da bo napako popravil. Upošteval je njena navodila in se lotil dela.

Čez nekaj dni je princesa znova prišla na obisk h krojaču. Pomerila je obleko in objavkala: »Joj, kako je tesna, hočeš da se zadušim?!« Izmotala se je iz obleke in odvihrala ven.

Krojač se je že malo jezen znova lotil dela. Garal in delal je za razvajeno princeso noč in dan.

Kmalu se je princesa oglasila tretjič. Pomerila je obleko, jo ocenjujoče gledala in krojač je mislil, da je zadovoljna. »Veš kaj, ta obleka sploh ni po mojem okusu! Zahtevam, da jo narediš še enkrat, tokrat

lažjo in s širšim pasom, pa tudi barva ...» je nergala in nergala. Nenadoma je krojaču popolnoma prekipelo: »Ti babura, misliš, da bom zate še garal! Obleka ne naredi človeka, ti pa si ena razvajena punčara!« Potem pa odkorakal in še zamrmral: »Nekaterim ljudem se nikoli ne ustreže!«

Princesa se je po njegovih besedah spremenila - nič več ni bila razvajena punčka, postala je modra kraljica. V svojem življenju je večkrat ugotovila: nekaterim ljudem se nikoli ne ustreže.

Eva Peljhan, 6. b

PRIJATELSTVO NA PREIZKUŠNJI

Vse se je začelo nekega vročega poletnega popoldneva v Španiji. Ležala sem na plaži in brala svojo najljubšo knjigo. Imela sem se fino, dokler v mojo glavo ni priletelo nekaj velikega in mehkega. Bila je tista napihljiva žoga, ki jo po navadi na počitnice s sabo vzamejo vse družine. K meni pristopi neka deklica in se mi začne opravičevati v španščini. Niti besede nisem razumela, razen mogoče »ola«, kar pomeni živijo. Povedala sem, da ne govorim špansko in vprašala, če zna angleško. Odgovorila je, da zna. Zdaj sva se lahko sporazumevali.

»Res mi je žal. Nisem hotela. A si v redu?« jo je začelo kar malo preveč skrbeti.

»Ni panike, saj je samo mehka žoga. Kako ti je ime?« sem z zanimanjem vprašala. Deklica je bila približno mojih let. Fino bi bilo imeti malo družbe ...

»Noelja,« mi je odgovorila deklica, »kako je pa tebi ime?«

»Kalina.« »Lepo ime imaš. Všeč mi je.«

In tako naprej. Najin pogovor je stekel kot po maslu. Povedali sva si, katere so najine najljubše živali, najljubše jedi, celo telefonsko številko sva si izmenjali. Po približno petnajstih minutah sva že skupaj čofotali po vodi ter si podajali žogo. Enkrat jo je Noelija vrgla s tako silo, da je priletela v trebuh nekega turista, ki je ravno ležal na hrbtu in se žgal na soncu in se od njega odbila tako daleč, da je priletela v obraz neki ženski, ki je bila ravno sredi popoldanskega počitka. Prasnili sva v smeh, ona pa naju je tako nakurila, da so mi njeni vzkliki še dolgo potem odmevali v ušesih. Z eno besedo imeli sva se super.

Dan se je že bližal večeru in začelo se je temniti. Tako naj bi bilo najinega druženja konec. Ker se nisva še hoteli posloviti, (bil je zadnji dan naših počitnic) sva vprašali starše, če se lahko samo s kolesi odpeljeva do najbližje slaščičarne. Starši so zatrdili, da je prepozno in da ni pametna ideja se ponoči voziti s kolesi, zato so rekli NE! Ker imam na zalogi vedno izgovore, sem jim naložila, da Noelja zagotovo ve, kje je najbližja slaščičarna in da bova pazili, kje voziva. Ko je Noelja mojim staršem povedala, da je slaščičarna le 500 metrov stran, so končno le pritrdili, da lahko greva na kepico sladoleda in da morava biti ob sedmih doma.

»Super! Še 20 minut skupne zabave nama preostane,« sem pomislila. Sedli sva na kolo in se odpeljali. Celo pot sva si pripovedovali šale in se smejali. Zaradi tega nisva opazili, da se je Noelji odvezala vezalka na čevlju. S kotičkom očesa sem zagledala, kako vezalka plapolala ob kolesu in ravno sem jo hotela opozoriti, vendar je bilo prepozno. Vezalka se je že zapletla za verigo kolesa in Noelja je telebnila s kolesa in si hudo poškodovala svoje koleno.

Še sreča, da se ji ni zgodilo nič hujšega. Na kolenu je imela globoko prasko. Panično sem začela brskati po torbi za na plažo in v najmanjšem žepku našla zavoj obližev. Nimam pojma, kako so se znašli tam, vendar to sploh ni bilo pomembno. Zagrabila sem dva največja obliža in ju enega čez drugega prilepila na ranjeno koleno. Po licih so ji polzele solze. Pomagala sem ji vstati in ji ponudila podporo. Zdaj sva morali do slaščičarne pešati.

Naročili sva vsaka 2 kepici sladoleda, čeprav ne bi smeli in sedli pred slaščičarno. Sladoled jo je potolažil in nehala je točiti solze. Žal nama je bilo, da se bova morali posloviti, saj sva se imeli lepo.

Ko sva prišli domov, je starše že močno skrbelo, kje hodiva. Ura je bila dvajset čez sedem. Zamujali sva dvajset minut. Starše sva našli v baru, pet korakov stran. Razložili sva jim celo zgodbo. Ona svojim v španščini, jaz svojim v slovenščini. Noelji smo rano potem še razkužili in ji dali povoj. Seveda ne v baru, ne bi bilo vljudno. Izkazalo se je, da je bila rana hujša kot sva sprva mislili. Ampak dovolj o tem.

Torej, s starši smo se odločili iti v Španijo tudi naslednje leto. Kako sva skakali od veselja! Skrbo sem shranila njen poštni naslov in telefonsko, da jo bom naslednje leto zlahka našla. Obljubili sva si, da si bova redno pisali. Najin角度odivščin še zdaleč ni konec.

Kalina Naskovski Perne, 6. b

VAŠKI POSEBNEŽ

V bližnji vasi je živel premožen kmet z velikim posestvom. Imel je veliko otrok, med njimi je bil tudi deček. Že od zgodnjega otroštva so ga klicali Tepko. Otroku so nalagali najtežja opravila na kmetiji in ga zaničevali. Fant se je zaradi tega počutil zapostavljenega in večkrat mu je bilo hudo pri srcu.

V času kmetijskih opravil na polju je deček pridno pomagal. Tako je bilo tudi pri pobiranju krompirja. To leto je obilno obrodil. Vsi na kmetiji so pomagali, tudi sam gospodar. Ko so se ob koncu dneva pogovarjali o dobri letini, je deček dejal: »Tudi neumen kmet lahko pridela veliko krompirja.« Ko so slišali te besede, so ostali menili, da je to namenjeno njim, zato so ga pretepli in nagnali od hiše. Deček se je napotil v bližnje mesto, kjer je srečal skupino odraslih mož, ki so na vrtu za mizo igrali karte. Deček je zaklical: »Kralj bo, kralj bo«. Može so mislili, da govori njim, ker nekdo pri kartah goljufa in so ga napadli. Deček se napoti naprej in sreča starejšo ženico, ki je hudo kašljala. Dejal ji je: »Kdor dolgo kašlja, dolgo živi«. Ženica je mislila, da se deček norčuje iz nje in ji misli slabo, zato ga je namlatila s svojo palico za hojo. Ubogi deček, ki ga ni nihče razumel, se je ves utrujen in lačen odpravil do cerkve in potrkal na vhodna vrata. Odprl mu je star in betežen župnik. Deček mu je dejal: »Tudi dolgo življenje ima svoj konec«. Župnik se je ob teh besedah skoraj onesvestil in nagnal dečka stran. Deček je bil že ves obupan, lačen in prezebel, vendar se je odpravil naprej. Prišel je do mlina na reki. Od lakote se mu je že prav temnilo pred očmi. Tudi tu pristopi do mlinarja in reče: »Zrno na zrno pogača, kamen na kamen palača«.

Mlinarju je bilo to všeč in deček se mu je zdel zelo pameten. Odločil se je, da ga bo vzel k sebi. Deček je končno prišel do toplega doma in varnega zavetja, ki si ga je že od nekdaj želel.

Jan Stariha, 6. b

ŠE ENA ZGODBA DETEKTIVSKEGA POMOČNIKA

Mrzel zimski večer. Stanovanje v osrednji Angliji. Na ulici modre luči, policisti in reševalci tečejo sem ter tja. V temnem hladnem stanovanju leži truplo. Bledo, hladno truplo. V črnem terenskem vozilu se pred stanovanje pripelje detektiv Butcher. Vstopi v stanovanje in sprašuje po imenu pokojnega. Odgovarjajo, da se preminuli piše Smith.

Naslednji dan ob šestih zjutraj detektiv sedi v svoji pisarni na pisarniškem stolu, ki zaškripa vsakič ko se premakne. Tuhta o včerajšnjih dogodkih. Zapomnil si je tisti bled obraz. Izpisoval si je podatke, ki jih je pridobil pri ogledu kraja zločina. Vedel je, da gre za umor, vendar se mu je zdelo, da je morilec profesionalac pri svojem delu. Mogoče bi ga lahko celo nekdo najel. Butcher je seveda delal po postopku. Klical je domače in prijatelje g. Smitha, a vendar mu nihče ni dal koristnih informacij. Smith je imel na koncu mesta majhen lokal. Butcher se je za trenutek zamislil, nato pa sedel v avto in se odpeljal do omenjenega lokala. Izstopil je iz avtomobila ter se z lahkimi koraki povzpел po stopnicah do steklenih umazanih vrat, na katerih je pisalo *ZAPRTO*. Butcherja napis ni zanimal. Iz žepa je potegnil kartico in potegnil po robu vrat, ki so se odprla. Previdno, a pogumno je vstopil v temen prostor. Sončni žarki so razkrinkali prah, ki je plaval v zraku. Stoli so bili zloženi na robu pulta. Stopil je do lesenih vrat, ki so bila odklenjena. To je bila direktorjeva pisarna. Računalnik, miza, pisarniški stol, kupi papirjev in predali. Detektivski pomočnik se je usedel na stol in premišljeval. Iz žepa je potegnil škatlico cigaret in si enega prižgal. Odpiral je predale in v vrhnjem našel pošto. Bila je drugačne od drugih, saj na ovojnici ni pisalo, komu je namenjena ali od koga je. Edine besede v pismu so bile: »Zapri lokal ali pa umri.« Ugasnil je cigareto in spravil pismo, se odpravil do avta in se odpeljal. Pismo je predal forenzikom, da bodo ugotovili pisavo in prstne odtise.

Po 4 dneh je eden od forenzikov Butcherju prinesel kartoteko s slikami in opisom osebe. Šlo je za Ludvika Simpsona. Bil je sošolec g. Smitha, ki pa je tudi sam vodil enega od lokalov v Londonu. Butcher je iskal Ludvikovo prebivališče. Našel ga je na Londonski 349. Butcher je zbral policiste ter specialno enoto. Skupaj so se odpeljali do omenjenega naslova. Prispeli so do razkošne rumene hiše. Ludvikov avto je bil parkiran pred hišo, zato so vedeli, da je doma. Specialna enota je vstopila v hišo. Preiskovali so prostore, ko je iz dnevne sobe prišel Ludvik z avtomatskim orožjem v roki. Specialci so kričali, naj odloži orožje, pa vendar jih ni poslušal. Stekel je v kuhinjo, še preden bi lahko specialci streljali. Stekli so za njim, ko je začel streljati. Enega je zadel, ostali so se branili. Ludvik je bil zadet v roko, specialci pa so mu vzeli orožje. Odpeljali so ga iz hiše, kjer je stal Butcher. Smehljaj se je Ludviku, ta pa je poskušal pljuniti vanj.

Teden dni za tem je potekalo sojenje Ludviku Simpsonu. Priznan je bil za krivega in obsodili so ga na 25 let zapora. Vse je bilo jasno. G. Smith je bil Ludvikova konkurenca, kar ga je pripeljalo do skrajnosti.

Jan Švajger, 9.c

ŠE ENA ZGODBA DETEKTIVSKEGA POMOČNIKA

UKRADENI DRAGULJ

Nekega dne je detektivu Medvedu in njegovemu pomočniku Dihurju zazvonil telefon. Po telefonu se je oglasila policistka Miška, ki je vsa iz sebe povedala, da je okoli treh popoldan iz muzeja izginil dragocen dragulj.

Detektiv Medved in pomočnik Dihur sta prišla na kraj zločina. Iz žepa sta potegnili lupo, beležko, pisalo ter si začela ogledovati kraj zločina. Najprej je Medved zaklical: »Aha, našel sem prvo sled!« in dvignil črno pero. Nato je pomočnik Dihur našel novo sled: bile so ptičje sledi. Medved in Dihur sta na poti domov razmišljala, kdo v Račjem dolu ima črna peresa in bi želel imeti neprecenljiv dragulj. Dihur

se je takoj spomnil prvega osumljenca: to je bil navihani Golob. Takoj sta odhitela k njemu in začela s preiskavo. Detektiv Medved vpraša Goloba: »Kje si bil danes okoli treh popoldan?« Golob mu odgovori, da je imel frizerja in mu pokaže prelepo pričesko. Dihur se spomni, da ga je videl na poti v službo, ko je vstopil v frizerski salon pri gospe Žirafi. Medved ga je vprašal, kaj počne v prostem času, saj je moral biti tat hiter, da se je lahko hitro izmuznil. Golob mu je odgovoril, da po navadi bere časopis, saj je zelo neroden in se mu nič ne da. Medved in Dihur se zahvalita in se odpravita naprej. Odpravita se h gospe Sraki, saj ima ona zelo rada dragocene stvari. Ko prispeta v sračje gnezdo, ne vidita drugega, kakor lepe svetleče in dragocene stvari. Srako lepo pozdravita in ji povesta, da imata zanjo nekaj vprašanj. Najprej: »Kje si bila danes okoli treh popoldan?« Bila je v muzeju na razstavi dinosavrov. Drugo vprašanje: Kaj počneš v prostem času?« Povedala je, da rada leta med drevesi in lovi neverice. Medved se ji zahvali in z Dihurjem odideta do muzeja, pa tudi Sraki in Golobu naročita, naj prideta pred muzej. V muzeju sta še enkrat pregledala kraj dogodka in izjave goloba in srake. Golob je imel dober izgovor, saj je bil v času kraje res pri gospe Žirafi. Ko sta Golob in Sraka prispela, sta ju Medved in Dihur povabila v dvorano muzeja, kjer je bil na mestu kraje točno takšen dragulj, kot so ga ukradli. Sraka je vzkliknila: »To ni mogoče!« in takoj odletela iz muzeja. Golob, Medved in Dihur so stekli za njo. Sraka je letela naravnost do doma, kjer je v svoji sobi previdno odprla vrata sefa, iz katerega se je svetil ukradeni dragulj. Medved, Dihur in Golob so ji seveda sledili in tako spoznali, kdo je dragulj zares ukradel. Medved in Dihur sta se spogledala, njuna past je uspela. V muzeju sta postavila ponarejen dragulj, saj sta mislila, da se bo ropar tako izdal. Bila sta zadovoljna, da sta bila na pravi sledi, saj sta vedela, da je Golob len, počasen in neroden. Dokaza za Srako nista imela. Sraka je morala za kazen pometati in pobirati smeti po parku.

Kristian Zule, 9. c

DNEVNIK ANE FRANK

Pisalo se je leto 1942, ki je bilo prav tako temno kot leti pred in za njim. V Amsterdamu, sicer ne rojstnem mestu Annelies Marie Frank, je ta začela 12. junija pisati dnevnik. Dnevnik, ki brezčasno predstavlja okno v svet grozot 2. svetovne vojne. Takrat je bila Ana še mlado dekle, ki bi moralo vstopiti v svet življenjskih radosti in mnogih doživetij. A vse, kar naj bi bilo, vse kar bi moralo biti, se je obrnilo na glavo, v nesmisel.

In Ana je pisala, ne vedoč, da bralec ni le ona, marveč ves svet. Pisala je o spominih, o miru ter o vojni, o družini in tudi o ljubezni, ki jo je spremljala do samega konca.

V skrivališču, polnem strahu in obupa, je Ana pisala o povsem vsakdanjih stvareh. O tem, kako se ne razume najbolje s sestro Margot in o tem, kako je počasi kalila ljubezen do Petra, čeprav se je ta verjetno razvila le zaradi razmer in tegob, v katere sta bila ujeta.

Ob branju Aninega dnevnika sem prišla do spoznanja, da te sama volja lahko žene naprej skozi ovire, ki ti jih življenje, morda usoda meče pod noge. Ana je v skrivališču ves čas ohranjala moralo drugim in sebi. Tudi s prepričanjem je ohranjala neko humanost, ki jo je bilo v vojni vedno manj. Sama Ana se med skrivanjem ni tako spremenila, le okoliščine so se. Ohranila je svojo razigranost, radovednost in drugačnost, kot je bilo pred vojno. Če bi se svet drugače vrtel in splet okoliščin ne bi bil tako grozovit kot je bil, bi Ana postala čudovita oseba razvitega mišljenja in ne tragična žrtev 2. svetovne vojne.

Dnevnik Ane Frank nas uči o empatiji in diskriminaciji, danes še kako aktualnih temah. Diskriminacija je dandanes na žalost še vedno velik problem. Človek se vpraša: »Mar se res nismo ničesar naučili?« Da, vojna in njene grozote so se zgodile, vendar se moramo iz tega nekaj naučiti, le to nam preostane, saj se preteklosti ne da spremeniti. Ana nas uči, vendar se mi ne naučimo. Zaradi diskriminacije same so umrli milijoni, a to nas ne izuči. Ljudje še vedno širijo sovražnost, nasilje le zaradi tega, ker je nekdo drugačen, drugačne verske izpovedi, barve kože, mnjenja. Kako težko je

razumeti koncept enakosti. Jaz sem človek, ti si človek, mi smo ljudje, vsi drugačni a vsi enakopravni. In človek bi mislil, da nas posledice druge svetovne vojne ter zgodbe kot je Dnevnik Ane Frank kaj izučijo. Vendar nas ne, vsaj nekaterih.

Sama sem se od Ane naučila veliko. V izjemno težkih razmerah je mlada pisateljica postala prava borka. Borila se je za ljubezen, za družino in za mir. Kljub preprekam je premagala marsikaj večjega od nje in iz tega se lahko prav vsi učimo.

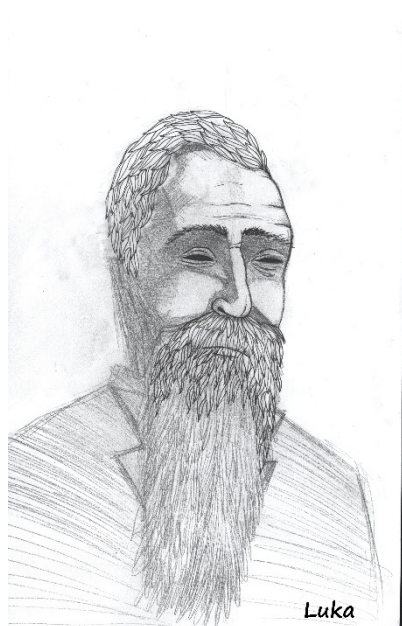
Razvijala je tudi svoje pisateljske sposobnosti. Vedela je, v čem je dobra in delala na tem počasi, a vztrajno. To občudujem, saj je vztrajnost danes vedno bolj redka vrлина.

In kaj Ana sporoča naši generaciji, neposredno seveda? Sporočil je mnogo. Nekatera so jasna, močna, druga pa spet malo prikrita in bežna. Kot sem že prej omenila, nam govori o nepravični diskriminaciji, iz katere se moramo, če nič drugega, kaj naučiti. Govori nam o boju ter o preživetju. O obupu in o premagovanju ovir, ki so bile pri njej na koncu le prevelike. Sporoča nam, da ne glede na splet okoliščin ohranimo moč in upanje v sebi, kajti navsezadnje ostanemo sami s seboj.

Veliko pa je tudi prikritih sporočil, takih, ki jih zlahka spregledamo. V skrivališču, kjer je prevladoval strah, sta družini Frank in Van Pels živeli skorajda normalno. Kako močno je moralo biti samo upanje sredi vojne, da sredi številčnih ubojev opravljaš vsakdanja opravila, se mirno igraš namizne igre ter brezskrbno plešeš. Dokaj prikrita je tudi Anina drugačnost in napredno mišljenje, ki ga je podedovala po očetu. Všeč sta mi njen način razmišljanja in pogled na dogodke. Kdo ve, kaj vse bi lahko mlada pisateljica dosegla?

Glavno sporočilo, ki ga Dnevnik Ane Frank prinaša naši generaciji, je pomembnost miru samega in da vojna nikoli ni črno-bela, temveč črna sama in to je to.

Reja Debevc, 9. b

Na obisku pri francoskih vrstnikih

Kdor čaka, dočaka. Tako smo tudi mi dočakali 4. december. Dan se je vlekel kot žvečilni gumi in vsaka minuta se je zdela večna. Končno se je prevesil v večer in bližala se je ura odhoda. Kmalu smo pomahali staršem in se odpravili novim dogodivščinam naproti. Prečkali smo italijansko mejo in pred nami je bilo 12 ur vožnje, ki so švignile mimo nas, kot da bi jih nosil veter.

Ob 10-ih zjutraj smo se z veliko zamudo pripeljali na naš cilj. Tam so nas sprejeli nasmejani Francozi, ki so nas odpeljali k svojim rednim uram pouka, nekateri pa so ustvarjali lampijone. Do večera smo si ogledali še muzej lutk, sledila pa je predstava o nastanku francoskih čokoladnih bombonov. Vse 3 udeležene šole so se predstavile s svojimi točkami. Po predstavah smo se odpravili še v mestno hišo, kjer nas je pozdravil župan Oullinsa.

V soboto, 6. 12., smo se odločili raziskati mesto Lyon. Ogledali smo si baziliko, nato pa odšli na božični sejem. Preostanek sobote in nedeljo pa smo preživeli z francosko družino. 7. 12. je bil za prebivalce Lyona poseben dan, saj je potekal praznik luči. Izvor praznika izhaja iz zgodbe, ko je v srednjem veku po svetu razsajala kuga, zato so prebivalci vzeli luči (sveče), se peš odpravili na grič in tam prosili Marijo, da bi bilo kuge konec. V spomin na ta dogodek zdaj na griču stoji napis merci Marie, in tako vsako leto že tradicionalno prižigajo luči.

V ponedeljek smo odšli v Annecy, kjer smo obiskali mogočen grad. V muzeju smo med drugim videli tudi okostje morskih deklic. Po sprehodu ob jezeru in obveznem fotografiranju smo se odpravili do srednjeveške vasice Perouges.

V torek smo se poslovili od družin in se odpeljali v Colmar, ki velja za francoske Benetke, saj del mesta ob reki stoji na vodi. Noč smo prenočili v hostlu- Auberge de jeunesse- v mestecu Saverne, ki je bilo pravljичno okrašeno. Tisto noč nismo spali najbolje. Zbudili smo se zelo zgodaj in se odpeljali v Strasbourg in tam doživeli prvi sneg.

Iz Strasbourga smo se odpeljali domov skozi Nemčijo in Avstrijo. Na avtobusu smo doživeli največ zanimivih stvari in pred mejo s Slovenijo ugotovili, da je predor Karavanke zaprt in tako smo se po ovinkih čez Ljubelj vrnili v domov. Ob 23-ih smo se vrnili v Črnuče, kjer smo stekli staršem v objem. Sedaj že nestrpno pričakujemo prihod mladih Francozov v Slovenijo.

Lucija Kovač, Katarina Hrovat in Vesna Gostič

Biti učenec evropske šole EEB1 v Bruslju

EEB so šole, ki jih obiskujejo vsi otroci staršev, ki imajo službe v Belgiji. V Bruslju obstajajo 4 evropske šole. Vsako šolo obiskujejo le določeni otroci iz evropskih držav. Otroci obiskujejo tisto šolo, ki vključuje tudi njegov materni jezik. Opisal vam bom, kako poteka dan na EEB1, kakšna je šola, predmetnik in še druge zanimivosti.

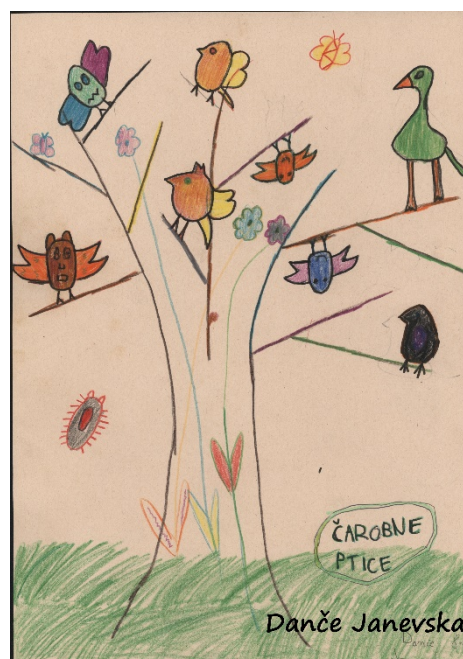
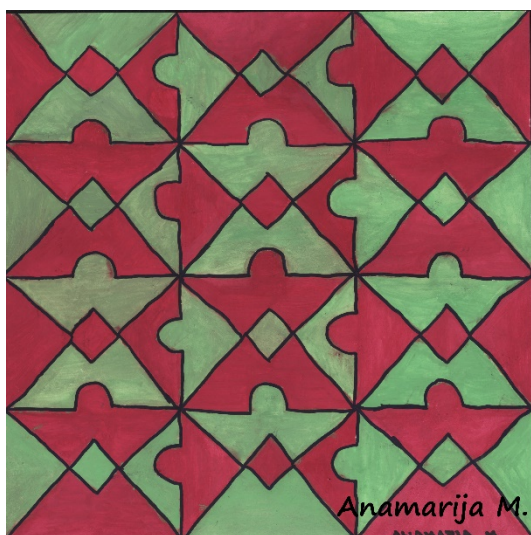
EEB1 je ena izmed evropskih šol. Stoji v občini Uccle (južno od centra). Šola ima 5 stavb za sekundarno stopnjo (v Sloveniji so to razredi od 6.-8. razreda in srednja šola), 2 stavbi za primarno stopnjo (1.-4. razred) in celo vrtec. V šoli je še bazen, 5 telovadnic in kantina (jedilnica). EEB1 obiskujejo otroci iz Španije, Poljske, Madžarske, Francije, Anglije, Nemčije in

Italije. Te države imajo svoje sekcije. Otrokom, ki nimajo sekcije svoje države, starši izberejo, v kateri sekciji se bodo šolali. Ti otroci imajo vse predmete v tujem jeziku, a imajo tudi nekaj ur maternega jezika. Vsaka razredna stopnja (S2, sekcija ni pomembna) ima svojo svetovalko, ki jim pomaga pri morebitnih težavah pri pouku.

Pouk na EEB1 se začne ob 8.10. V šolo se lahko otroci pripeljejo s šolskimi ali mestnimi avtobusi ali pa jih pripeljejo starši. Pred začetkom pouka gredo otroci lahko še v svojo omarico ali locker, kjer shranjujejo svoje šolske potrebščine. Po zvoncu otroci začnejo pouk v jeziku, ki so si ga izbrali. Odmori med urami trajajo pet minut, le med dvema urama so odmori daljši. Po urah sledijo kot jim kaže urnik. Šolske ure so približno enake kot v Sloveniji. Obstaja le nekaj sprememb: pri glasbi uporabljajo klavirje, zgodovina in geografija sta en predmet, obvezni so dva ali trije tuji jeziki, možnost pouka verouka ali etike ter tri ure športne vzgoje. Po tretji uri sledi prvi daljši odmor za malico, ki traja približno 20 minut. Drugi daljši obrok, pa sledi po peti uri. Ta odmor traja 1 uro in se imenuje odmor za kosilo. Če eden izmed učiteljev manjka, razred nima nadomeščanja, temveč ima prosto uro, med katero učenci čakajo v etude (prostor za proste ure). V etude se otroci lahko učijo, poslušajo glasbo ali pa se le med seboj pogovarjajo. Pouk na EEB1 se konča ob 15.50 ali prej. Otroke nato domov odpeljejo šolski avtobusi. Otroci, ki ne uporabljajo šolskih avtobusov, morajo počakati starše. Vsak otrok dobi tudi rumeno ali rdečo kartico, ki jo mora pokazati varnostnikom. Rdeča kartica pomeni, da te pridejo iskat starši, v primeru rumene kartice pa lahko šolo zapustiš sam.

To je na kratko vse o šoli EEB1, ki jo od meseca januarja obiskujem tudi jaz.

Luka Garb, iz Bruslja

INTERVIEW WITH MY GRANDMA IVANKA

Grandma, where did you live when you were a child?

I lived in the countryside, in a small house.

Did you have any brothers or sisters?

Yes, I had two sisters.

Did you have any pets?

Yes, we had some hens.

Did you have a television, a car or a fridge?

Of course not. But we had a radio and a kitchen-range. We didn't have a fridge, we only had a pantry. There were only two cars in Trbovlje when I was a child. There were no buses. But there was a railway in Trbovlje.

Grandma, what did you do in your free time?

I played with my friends in the woods. I read books a lot.

What games did you play?

I played "ali je kaj trden most", "med dvema ognjema" (between two fires) and "kavbojci in Indijanci" (cowboys and Indians). At home we played "špana".

What toys did you have?

I had a ball and a beautiful doll. I also had a bow and arrows.

What were people like in those days?

They were friendlier and more kind-hearted. They helped each other and they didn't care for money so much.

What were school and teachers like?

School was moderate. There were wooden benches, we wrote with a pen and ink. Teachers were strict. We were scared of them and we respected them.

Did you have to obey your parents and teachers? What if you didn't?

Of course we had to obey them. If we didn't, we got a severe punishment. In school we had a detention, we had to stand in a corner or we got a hit on our fingers with a wooden stick. At home I wasn't allowed to play outside with my friends.

Did you have to help your parents? How?

Yes, we had to help them with tidying, washing the dishes, sweeping, feeding the hens and cleaning the henhouse.

Grandma, what were your free time activities?

I learned how to cook, sew and knit.

Did you have any holidays? Where did you go?

I went to my aunt's place in Litija every holidays. It was perfect. I went there with my sisters. We had a lot of fun.

Was there electricity in Trbovlje?

Yes, there was. But we didn't have any electric devices.

Was there plumbing in your house?

No, we got water from the well. We washed our clothes in Trbovljščica.

Grandma, can you tell me one of the funniest stories of your childhood, please?

Yes, I can. It was winter. Me and my friends were sledging from Klek to Trbovlje. We crashed in someone else's sledge. We fell off the sledge. When we came home we were all wet. It was funny and horrible.

Was life harder when you were a child?

Well, now we have got electric devices, cars and plumbing. But when I was a child, people were more moderate. Children were outside because there were no computers and phones.

Thank you, grandma. That's all I wanted to know.

You're welcome.

Andraž Tkalec, 7. b

INTERVIEW WITH MY GRANDMA SILVA ŠUŠTAR

When and where were you born, grandma?

I was born on 29th December, 1931 in Križevska vas.

Where did you live, in a city or in the country? In a cottage, a farm house or a flat?

I lived in the country, on a farm.

Did you have a big or a small family? How many brothers or sisters did you have? Did you have any animals?

I had a very big family. I had 8 brothers and 7 sisters. We had a cow, some pigs, chickens and a dog.

Did you have a fridge, a TV, a radio or a bike?

What? A TV, a radio, a fridge? No, we didn't have electricity. But we had one bike.

What did you do in your free time, grandma?

In our free time we usually played games and sang.

What games did you play? Did you have any toys?

We played blind man's bluff, black man (črni mož) and we went swinging on a swing but in winter we went sledging. We had toys we made ourselves, like a small kitchen made from boxes.

Were people more or less friendly in those days?

People were more friendly.

What was school like? What about the teachers, were they nice or strict?

For the time I was in school, which was only for 5 years because of the war, I thought it was pretty easy. The teachers were nice but if we were naughty, they were strict.

Did you have to obey your parents and teachers? What happened if you didn't?

Oh, yes. We had to obey. If we didn't, we were punished, we had to kneel or in school we had detention.

Did you have to help your parents? How did you help them?

Yes, we had to help. We watched over younger brothers or sisters, we picked mushrooms, we brought water and we shepherded.

What was your favourite free time activity?

We loved to play games like tag or hide and seek.

Did you go on holiday?

No, we never went on holiday.

What was the funniest moment in your childhood, grandma?

Hmm, the funniest moment...oh, yes when we went walking from house to house in costumes (maškare).

Can you compare life then and now?

It is very, very different. It was a modest life back then. We didn't have money to buy things, we didn't have electricity or plumbing. Now you have everything you want.

Were you ever lonely?

No, never.

INTERVIEW WITH MY GRANDMA IVANKA SLAK

Where did you live, in the country or in the city? Did you live in a cottage, a farm house or a flat?

I lived in the country, in Slavski laz in Kočevje. We lived in a farmhouse.

Did you have a big or a small family? Did you have any brothers or sisters? What about pets?

We had a big family. I have got one sister and four brothers. We had three cows, one sheep, twenty chickens, one dog, two pigs, cats and rabbits.

When were you most happy?

We were most happy when the baker came to sell bread and when we got a cookie or an orange.

What happened during World War II?

During the war they burnt our house and they moved us. We were very happy when we came back home even if we had to rebuilt the house.

How old were you when the war happened?

I was 10 years old.

Thank you very much for answering my questions, grandma.

You are welcome, sweetie.

Did you have a fridge, a bike, a record player or a radio?

We didn't have a fridge, but we had three bikes, one motorbike and a record player.

What did you do in your free time?

We played different games: ludo, hide and seek, jacks, "žaga", "zemljo krast" and rotten egg. We had a few toys, mostly handmade, like a doll made from old home material, and wooden toys like a stroller.

What were people like in those days? Were they friendlier or less friendly than now?

People were friendlier. They helped each other and were close to each other. They depended on each other.

What was school like? Was it difficult, easy, strict or a pain in the neck?

Teachers were strict but friendly and fair. In the classroom there were more classes together. The school was small, we had only four classrooms.

Did you have to obey your parents and teachers? What happened if you didn't?

We had to obey our teachers and parents. If not, we were punished. We had to stay after school and we didn't arrive home on time. So our parents knew that we were grounded. We also had to kneel on the corn and "wear a donkey".

Did you have to help your parents and how did you help them?

Girls had to cook and tidy up, boys had to help father in the carpenter's workshop. We also had to work in the fields. Our father was a beekeeper and we had to help him.

What were your favourite free time activities?

Five minutes from our home is the river Kolpa. We spent most of our free time playing in it. We fished, swam, hid and had a great time playing there.

Did you go on holiday? Where did you go?

We had no time or money for holidays. Nobody in our village went on holiday.

Can you tell me one of the funniest stories of your childhood?

We had to watch the cows, but we forgot about them as we played. The cows went into the big grass and ate too much. When we brought them home we had to walk them in the courtyard so that their bellies did not blow.

Can you compare life then and now?

We lived with the nature, had more physical work, we had more respect for our parents, we had to take care of younger brothers and sisters. In short, there was less learning and more working.

Katarina Krafogel, 7th January 2015

INTERVIEW WITH MY GRANDPA NANDE ŠERBEC

Grandpa, I need to ask you a few questions.

Of course, gladly.

Grandpa, where did you live, in a city or in the country?

Oh, dear. We lived in a farmhouse in the country. We also had a mill.

Were you a big or a small family? Did you have any brothers and sisters? Did you have any pets or farm animals?

We were not a big family for that time. Beside my parents there were my sister, my brother and me. In our house there lived also other relatives.

We had cows, horses, hens, rabbits, pigs, sheep, oxen, cats, dogs, cattle and pigeons.

What did you do in your free time?

We played ludo and our mother read us stories.

What games did you play? What toys did you have?

We played tag, hide and seek and dodge ball.

We made our toys from beans, corn and boxes.

What were people like those days? More friendly or less

friendly?

People were very friendly. They always helped each other.

What was school like? And the teachers? Difficult, easy, strict, a pain in the neck?

There were 120 pupils in the school.

Our teachers were strict.

Did you have to obey your parents and teachers? What happened if you didn't?

If we didn't obey teachers or parents, they would hit us with a rod.

Did you have to help your parents, and how?

Yes, we helped in the field, or to shepherd the cattle.

What was your favourite free time activity?

On Sundays we went to church and we played.

Did you go on holiday? Where?

No, we didn't, because we didn't have much free time.

We had to work on the farm.

Tell me one of the funniest stories of your childhood.

When I was little, my aunt sewed me a tuxedo. She put a decorative hanky in my pocket. She made this decorative hanky from a leftover cloth. When I came home, everybody admired my decorative hanky, but I told them: "Oh, this is just an old cloth."

INTERVIEW WITH MY GRANDMA MARJANCA LISJAK

Grandma, where did you live, when you were little?

We lived in a big house with apartments in the center of a city.

Did you live in a small or big family? Did you have any pets?

I was an only child, my little brother died when he was born. It was really sad. We didn't have any pets.

Did you have a television, electric lamps, a bathroom?

There was no television. We got the news from people who visited us. People talked more to each other, they had more time for each other. Instead of electric lights we had paraffin lamps. We didn't have bathrooms. We took a bath in a wooden bucket.

Can you compare life then and now?

I liked it better then, because people were nicer. Life in those days was more calm, there was no traffic, we walked a lot.

Thank you very much grandpa!

It's been a pleasure.

Ana Medjimurec, 7th January 2015

INTERVIEW WITH MY GRANDMA

What did you have in your apartment?

Our apartment was really small. We only had two rooms. One was the bedroom with a bed and the other one was a living room. In the living room we only had a kitchen - range and a small table.

What did you do in your free time?

There were a lot of other children, so we played a lot of games and in winter we went sleighing.

What games did you and your friends play? Did you have any toys?

We played with dolls or with a small kitchen but our favourite game was »med dvema ognjema«. I remember that I had a doll.

Grandma, what were people like? More friendly or less friendly than today?

In those days people were very friendly. We all helped each other.

What was school like? Was it easy or difficult?

The school was big in Vrtača. I remember that teachers were very nice and friendly. School wasn't difficult for me. I was a good schoolgirl.

Did you have to obey your parents and teachers? What happened if you didn't?

If I didn't obey my parents, they were just angry, they never hit me. But I was a good child. I did what they said.

Did you have to help your parents? How?

Yes, I helped my mum with cleaning the apartment and washing the dishes.

What was your favourite free time activity?

My favourite free time activity was playing outside and sleighing.

Did you go on holiday? Where?

We didn't go on holiday a lot. We went on visits to my grandparents. They lived in Primorska.

THIS IS MY GRANDMA AND HER PARENTS.

Grandma, can you tell me one of the funniest stories in your childhood?

I was playing outside and then it started to rain.

I was all wet and it was just very funny.

Grandma, can you compare life then and now?

When I was little, we didn't have TV, telephone, so many toys, but now you have got all this. When i was little we helped our parents much more than some kids. Our houses were small and we didn't have electricity yet. People were dying very young.

NUŠA BANKO, 7.b, 7th January 2015

THIS IS MY GRANDMA WITH HER COUSIN AND HER PARENTS.

JAKA'S UFO STORY

The man who saw a UFO, was Jaka Jesihar. Jaka saw the UFO in Ljubljana-Šentvid. He saw it at 6.45 a.m. and he saw 21 aliens. He thought that the aliens had helmets and machine guns. They came on Earth with a ladder. Aliens came on Earth because we had food. They spoke Aliensh. He used google translator to understand them. Jaka didn't see the UFO for the first time, he saw it already 10 times.

Karin Vogrič

JAKA'S UFO STORY

Jaka is a twelve-year-old boy who saw a UFO. He saw it on 26th March, 2008, at about half past eight p.m., when he was hiking in the Julian Alps. Than a spaceship came. It looked like a plane but with bigger engines. The spaceship landed 2km away on a mountain. Jaka saw it with his binoculars. About 5 to 10 creatures came out of the UFO. They looked like giant robotic spiders made of metal. The spider-robots didn't see Jaka. When they came Jaka was frightened and he was shaking.

Katrina Šuštar

Schreiben Sie die Sätze bis zum Ende! / Napišite stavke do konca!

Meine Lieblingsfarbe ist ____.

In meiner Freizeit ____ ich.

Zu Hause habe ich einen ____.

Ich esse einen ____.

Ich habe ____ Schwester.

Guten ____ !

Ich komme aus ____.

Autorinnen: Tisa G.C. 6.c und Tjaša B. 6.b

Welche Wörter finden Sie?

G	U	P	I	Z	Z	A	A	Z
E	S	C	H	L	A	N	G	E
S	E	L	E	F	A	N	T	B
P	N	Ö	M	D	E	E	E	F
E	R	W	R	A	R	B	E	Z
N	O	E	U	S	O	K	W	L
S	T	B	L	E	S	E	A	M
T	V	E	I	O	E	H	S	T
Y	K	I	N	D	R	U	S	F
T	N	N	E	S	A	N	E	A
T	E	P	M	A	L	D	R	S

Lösung: Gespenst, Pizza, Schlange, Elefant, Löwe, Tee, Zebra, rot, Esel, Hund, Lampe, Nase, Rose, Saft, Wasser, Kind

Autorinnen: Karin R., 5.c und Larisa M., 5.b

Kako sprašujemo za smer v ruščini?**SLO**

A: Oprostite, mi poveste, kje je internet cafe?

B: Seveda, eden je na Študentskem trgu.

A: In kje je Študentski trg?

B: Poglejte, greste naravnost in zavijete tretjo ulico desno. Na koncu ulice je trg in na trgu je internet cafe.

A: Najlepša hvala, zelo ste prijazni!

RUS

A: Извините, вы не знаете, где интернет кафе?

Б: Да, один находится на Площади студентов.

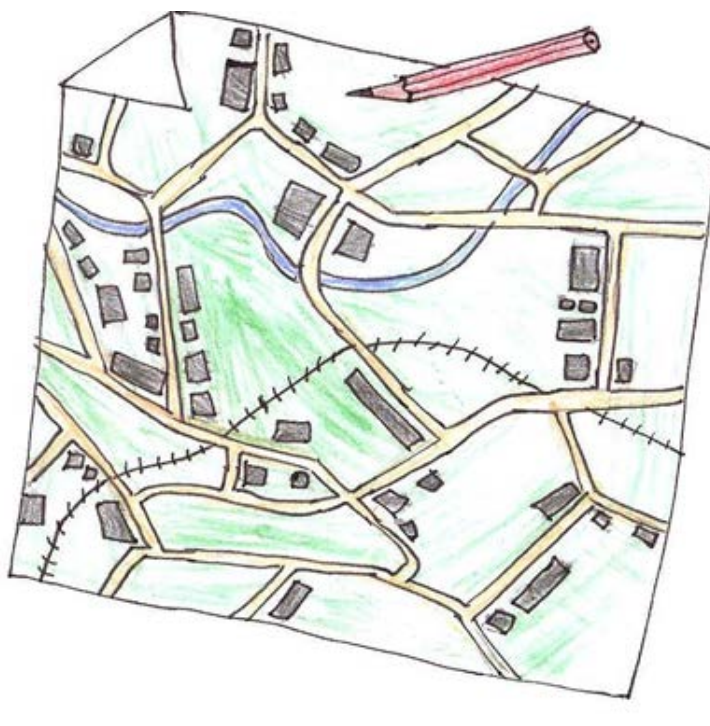
A: А где находится площадь?

Б: Смотрите, идите прямо и на третьей улице поверните направо. В конце улицы – площадь, а на площади находится интернет кафе.

A: Спасибо большое, вы очень любезны!

Dialog pripravili učenci krožka ruščine.

Mentor: Mojca Ekart

Kako sprašujemo za smer v ruščini?

Risbo narisala Zala Sever.

Kako rezerviramo hotel v španščini?**SLO**

B: Hotel Sladke sanje, prosim?

A: Ali imate kakšno prosto sobo za ta vikend?

B: Eno ali dvoposteljno?

A: Dvoposteljno, prosim.

B: Cena dvoposteljne sobe je 45 evrov na noč.

A: Lahko plačam s kreditno kartico?

B: Seveda.

ŠPA

B: Hotel Buensueño, ¿dígame?

A: ¿Tiene alguna habitación libre para este fin de semana?

B: ¿Una habitación individual o doble?

A: Una doble, por favor.

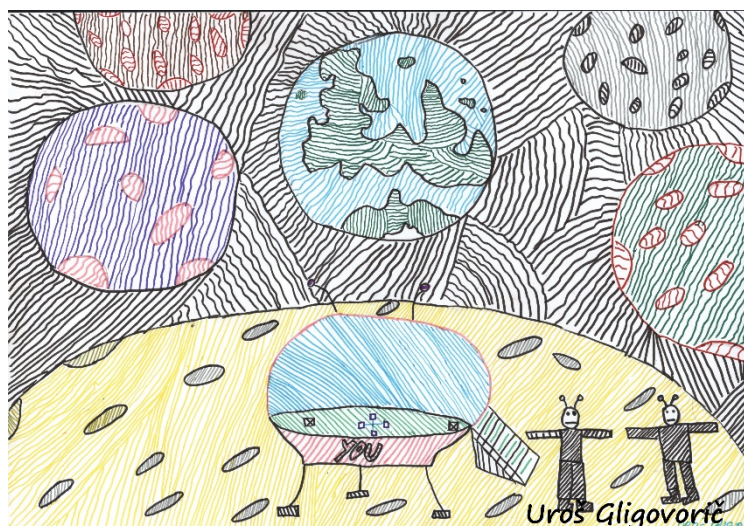
B: Una habitación doble cuesta 45 euros por noche.

A: ¿Admiten tarjetas de crédito?

B: Sí, por supuesto.

Dialog pripravili učenci izbirnega predmeta španščine 2.

Mentor: Mojca Ekart

KAJ JE PRAVLJICA? (odlomek celotne zgodbe)

Napisali: Eva Lojevec in Eva Peljhan

Mihec in Evica se odpravita na čudno raziskovanje - raziskati morata pomen besede pravljica. Obiščeta mnogo literarnih junakov, a nobeden izmed njih ni za to besedo slišal ali pa jo je pozabil in si njen pomen napačno razlagal. Junaka postaneta razdražena in nejevoljna, na koncu pa jezno ter žalostno odnehata in se v brezupnem položaju usedeta na štor. Ko se že odpravljata domov, k njima priteče mož z dolgo brado. Skoraj, da se ni spotaknil obnjo.

EVICA: Hej, deda, kaj pa je z vami?

KRALJ MATJAŽ: (Zadihano) Jaz! Jaz vem, kaj je pravljica!

Evica in Mihec se nejeverno spogledata.

EVICA: Ah, za nos naju vlečete, deda.

KRALJ MATJAŽ: Eh, ne ti meni deda, deklina. S tabo nisem prav nič v sorodu, tukaj sem že dolgo časa. In ravno zdaj sem se malo zbudil iz spanca, samo da bi vama odgovoril, zato malo hvaležnosti, no.

MIHEC: Eh, deda, če je pa tako, pa le povejte.

KRALJ MATJAŽ: Mulec! Jaz nisem deda. No, lejta. Tole sem našu na moji mizi, ob kateri sem spal (pokaže tablični računalnik). Ko sem si z mize odfacal brado, sem to stvar nekako prižgal. Notri sta stric Google in teta Wikipedija. Morda vama lahko onadva povesta, kaj je pravljica.

EVICA: Torej onadva vesta, kaj je pravljica, ne ti! Deda!

MIHEC: Vau, še dva nova sorodnika, stric in teta.

KRALJ MATJAŽ: No, preberta no, kaj o pravljici! (Mihec prižge tablični računalnik, vtipka PRAVLJICA) Ja, današnja mladina se pa znajde s tem ...

MIHEC: (Na glas prebere, kaj piše o pravljici.) Pravljica je izmišljena zgodba, krajša pripoved o čudežnih in fantastičnih dogodkih, predmetih in sposobnostih nastopajočih. V njej je opisan boj med dobrim in zlim.

EVICA: Aha, zdaj se pa spomnim.

MIHEC: Ja, fajn, prej mi pa povej, česa se spomniš?

EVICA: Ja, mojih sanj, halo?! Sanjala sem, da sem živela na gradu pa me je ugrabil zmaj. Ah, in potem je prišel princ na belem konju in me rešil. In tko sva živela skupaj do konca svojih dni. (Zaslanjano gleda naprej.)

KRALJ MATJAŽ: Ja, kar vsi se bomo stopili od vajine sreče, a žal mi je, spat moram.

MIHEC: Ja, deda, se še kaj vidimo?

KRALJ MATJAŽ: Že stoti ti povem, pamž – nisem deda! Ah, ne, najbrž se ne vidimo. Zato se lepo poslovita od deda, da bo potem odšel. Če ne bom zaspal (zazeha) kar tukaj, takoj.

MIHEC IN EVICA: Hoj, deda.

KRALJ MATJAŽ: Enim se res ne da dopovedat, da nisem z njimi v sorodu. A vseeno adijo! Vajin deda gre spat. Pa lahko noč, mulca!

Kralj Matjaž zehajoč odide.

MIHEC: No, pa si izvedela. Grem lahko prosim spat?

EVICA: Ja. Komaj čakam, da bom spet kaj sanjala!

MIHEC: Eh, mogoče so pravljice malo otročje.

EVICA: Kaj, samo nočeš priznati, da so tebi tudi všeč.

MIHEC: Phaa! Kar misli si. Lahko noč, Evica.

EVICA: Lahko noč, Mihec. (Tišje.) Lahko noč tudi tebi deda, pa čeprav spiš nekje daleč. Lahko noč Mojca Pojkrajculja, Naočnik in Očalnik, Lepa Vida, Kekec, Rožle, Bedanec, Muca Copatarica, vam Butalci pa ne voščim lahko noč, ker ste navadni butli. Prav, no, mogoče tudi vam, lahko noč. Pa vsem ostalim.

